

A close-up photograph of two women's faces, smiling warmly. The woman on the left has long dark hair and blue eyes, while the woman on the right has short blonde hair and blue eyes. The background is a plain, light-colored wall.

”En på samma gång
lättisam och nattsvart skildring av kärlek.”

Anne Ralf

UNNI DROUGGE MENINGEN MED MÄN

Meningen med män

UNNI DROUGGE

Meningen med män

DEN HÄR BOKEN är en del av *Kiss the Future*, ett projekt som banar väg för framtidens kreatörer genom att utforska alla de nya möjligheter som den nya tekniken och svärmtänkandet erbjuder.

Boken har tillkommit i samarbete med:

THE ROOFHANGERS

nätverk inom mode- och filmbranschen

www.roofhangers.se

JESSICA WIKSTRÖM

fotograf

www.aurora-studios.se

MARIE AHLKVIST

smink

www.izmea.com

JESSICA LEHMAN

ALEXANDRA HEDMAN

omslagsmodeller

ANNA TROBERG

kreativ partner

www.annatroberg.com

Mer information finns längst bak i boken.

Meningen med män

© Unni Drougge 1999

Tidigare utgiven av Bra Böcker

Denna utgåva Vulkan 2009

Illustrationer av Emma Hamberg

ISBN 978-91-978484-4-2

*På Annies telefonsvarare den 7 mars klockan
02.50, dov röst.*

”Hej, det är Hillevi. Hördu Annie... JAG VILL
INTE HA EN MAN! (Lång suck.) Men det har jag
ju. Hejdå!”

*Telefonsamtal från Annie till Hillevi den 7 mars
klockan 11.45.*

– Hallå, din otacksamma kossa! Det är Annie. Du beklagade dig på min telefonsvarare i natt över ditt luxuösa problem. Att du har en man.

– Jaa! Just nu avundas jag verkligen dig som slipper dras med en äkta hälft... TYYYST ungar! Jag sitter i telefon! Gud, vad ungarna röjer då...

– Ja, och det har jag också fått göra. Flera kvällar den här veckan har jag röjt. På krogen. Senast i natt. Och inte en enda lämplig hanne har jag fått korn på. Det råder total torka i syndens öken. Kan du fatta hur länge jag varit orörd nu? Ett halvår snart, sen haveriet med den där tyske knasfinken du vet.

– Han med toarullarna va.

– Ja, i folkmun kallad toatönten. Hans tims-långa excesser i badrummet höll på att göra mig knäpp. Maniskt men omsorgsfullt organiserade han mina toarullar i nya formationer på hyllan och varje gång jag gick in fick jag en drös i skallen...

– Ja, jag fick höra om det där när ni var ihop, gumman.

– Han kunde inte ens jucka ordentligt...

– Nä, jag minns att du berättade hur han räknade antalet nedslag per minut med blicken fäst på klockan, vi behöver inte dra det en gång till. Men du fastnar ju ofta för skeva typer.

– Fastnar? Det är ju bara skeva typer i omlopp! Och de fastnar på mig. När var du ute och botaniserade sist? Sånt slipper ju du. Prins Charmant håller sig hemma med frugan. Hälsan tiger still. Vad en singel på 35 får hålla tillgodo med är knäppgökarna, de som blivit utkastade eller överblivna.

– Jaså du. Då vet du tydligen inte vad jag får hålla tillgodo med. Jag skulle till och med önska att han inte var hemma så ofta. Ta bara kvällstidningarna. Han begraver sig i dem, håller dem som en sköld mot omvärlden medan jag gör maten klar. Jag avskyr kvällspressen! Jag får lust att vira de där enfaldiga bladen som en dumstrut runt hans hjässa som dessutom håller på att kalna. Efter middagen är det fjärrkontrollen som står på tur. Den håller han i ett krampaktigt grepp kvällen ut. Och han zappar maniskt mellan kanalerna så jag får lust att skruva ner parabolen och låta den

segla ut över sjön som en jättefrisbee.

– Hmm, just det. Nu minns jag hur det var när jag var gift. Men du har åtminstone garanterade knull.

– Det är det värsta av alltihop. När han vill komma till. Jag pallar knappt att han tar i mig. Det krälar innanför mitt skinn när hans hand kommer ålande under täcket. Nej, var glad att du slipper.

– Så säger du bara för att du vet att du kan få det när du vill.

– Men jag vill inte. Inte med honom. Du kan ju gå ut och ta för dig precis när du har lust. Du har ett smörgåsbord att plocka av.

– Nu är vi där igen. Ett smörgåsbord med gamla rester som andra redan kalasat på. Eller också omogna primörer man får magknip av. Slynglarna flöjtar runt med flackande blickar och de luktar inte gott. Jag vill så gärna bara kunna känna åtrå, Hillevi. Men jag känner mig som en bit fnöske. Jag vill ju att mitt kött ska börja pulsera igen.

– Du vill ha ett problem, säg som det är. Ditt liv glider fram för glatt.

– Okej. Jag har ett hyfsat jobb, mina ungar är välartade och jag bor bra. Men sena kvällar, när barnen snusar i sina sängar, då kommer den stora

frågan. Var detta allt? Näe! Jag vill bli distraherad!
Jag vill bli kär!

– Du har det för bra, stumpan.

– Det är du som har det för bra.

– (Flämt!) Myran håller på att elda upp gardi-
nerna och Plutten har inte syntts till på en timme,
jag måste släcka elden och se till att Plutten inte
har plurrat ner i viken, vi hörs, hejdå.

– Jaja, hejdåå (suck).

Telefonsamtal från Annie till Hillevi den 8 mars klockan 10.03.

– Tjena, Big Mama!

– Öööh, vänta lite. Plutten sitter på pottan och behöver torkas. (Paus med barngnäll och skvalande från vattenkran.) Flås... Sådär. Fan, nu är han lös i magen igen. Måste vara de där sällskapssjuka och antibiotikeresistenta streptokockerna som grannens dagisungar jämt går och snorar med. Eller kan det ha varit chokladkartongen som John kom hem med igår kväll? Vindruvor... har du tänkt på det förresten, Annie. Att när småbarn äter vindruvor, så kommer de ut som russin. Men ger man dem russin omvandlas de till hela druvor. När jag torkade Plutten häromdan låg det riktiga druvor i pottan...

– Men spara detaljerna för guds skull! Jag sitter med femte koppen kaffe på fastande mage och min mages sura innehåll vill jag bekanta mig lika lite med som din sons avfallsprodukter. Vet du vad det är för dag idag, eller har barnträcket stigit dig åt huvudet?

– För dag idag? Det är väl en vanlig måndag. Jag har inte ens hunnit få undan frukosten. MYYYY-RAAAN! Låt bli att kladda med smöret! Åååh, nu måste jag sätta henne i badet, annars kommer hon att lukta härsket smör och då vägrar John ha henne i knät när han kommer hem från sin golf-runda...

– Men Hillevi! Skärp dig, för helvete. Du är ju helt inbakad i banalt kladd...

– Inte bara inbakad. Tryfferad också. Jag knölade i mig alla praliner som ungarna ratade igår, och det var många kan jag tala om. Kliver jag upp på vågen nu, sprängs den garanterat. Kan du fatta, att man kan svullna tre kilo av en enda pralinask? Det gjorde jag i förra veckan när...

– Stööön! Det är den åttonde mars, närmare bestämt den internationella kvinnodagen – säger det dig nåt? Eller har dina fettceller blivit en enda stor fängelsecell? Minns du inte våra glada dar när vi demonstrerade på åttonde mars och krävde...

– Inte bara småsmulor, utan hela jävla bageriet ja. Suck. Jo, men det är ju precis vad jag fått. Ett bageri som jag mumsar i mig varje dag. I morse åt jag tre croissanter... NEJ! Jag har glömt en plåt kanelbullar i ugnen, häng kvar ett ögonblick. (Paus med stönanden.) Det gick åt helvete. De bul-

larna kan man använda som grillkol. Typiskt.

– Så bra, Hillevi, då slipper du klämma i dig fler meningslösa kalorier. Jag tänkte fråga dig om du har lust att lyssna på en otroligt intressant brittisk feminist som besöker...

– När då? AJA BAJA, PLUTTEN! ÄT INTE AV DE BULLARNA! Fast förresten – är inte kol bra mot diarré? Var var vi nu... Jaha, joh, när skulle den där feministen tala? (Gälla tjut i bakgrunden.) Å nej, nu brände han sig... Kan jag ringa senare?

– Glöm det. Glöm att jag överhuvudtaget frågade om du kunde baxa dig utanför hemmets härd. Hejdå.

*E-post från Annie till Hillevi den 13 mars
klockan 15.28.*

”Kära housewife!

Har du aldrig funderat på att sätta dina ungar i barnomsorg? Vi kan ju sällan föra ett oavbrutet och avslutat samtal. Ändå är det dig jag vill shit-chatta med eftersom vi känt varann så länge. Därför tycker jag att vi kan börja mejla istället. Då läser och skriver vi när vi kan vara ostörda.

Nu, Hillevi – nu har jag åtminstone fått till det. Du vet, den där Dieselkampanjen jag var med om att utforma, den med splatterironi som det blev sånt liv runt och som jag fick sitta och försvara i TV och tidningar, den kampanjen har ju blivit kult bland de unga eftersom den drogs in. Och nu var vi på konferens med hela byrån. En flytande konferens på Finlandsfärjan, eftersom Jalle, chefen du vet, ”diggar” allt som är folkligt. Han tycker ju att vanliga människors förehavanden är kitsch. För honom är populasens nöjen en multishow som han roat betraktar på distans. Nåväl, vi satt där vid ett barbord efter middagen och jag märkte att

ett par valpar i tjugooårsåldern gjorde allt snävare lovar kring vårt säte tills en av dem tog mod till sig och frågade mig om jag var jag, så att säga, och det måste jag ju tillstå. Så jag bjöd dem att slå sig ner tillsammans med oss; det var bara Jalle och en av projektledarna på min byrå. Jag beställde varsin drink åt pojkarna och de ville prata om den där Dieselkampanjen som de tyckte var sååååå aaascool. Jag var lite på röken och valde att bli smickrad och jag drog glatt med mig de unga kavaljererna upp på dansgolvet. De var så gulliga, Hillevi! Den ene var blond och den andre svart och jag var liksom en stjärna för dem. De var mina groupies och hela grejen var förstås supertacky. Jalle tog sig för pannan när jag virvlade till hytten med pojkarna i släptåg.

Jag befalldes godbitarna att klä av sig näck. Den blonde var urläcker: vältränad, tatuerad och piercad i bröstvårtan. Inte ett hårstrå på bröstet. Den svarte var gänglig och behårad, med kakaofärgad hy och bägge två pekade. Jag drog ner dem i sängen och de plockade fumligt men hungrigt av min Vivienne Westwood-dräkt. Därpå ville de kyssas, så jag fick fördela trafiken; en ovan och en under navelhöjd. Det blev lite knepigt när de försökte komma till samtidigt och jag var våldsamt beru-

sad. Men trots den dubbla fångsten blev det bara en halvmesyr. Den ene hann inte få in den innan han fyrade av salvan, och den andre hade så liten manick att jag inte kände om han var utanför eller innanför. Jag ylade som en piskad hynda för att han skulle tro att det gick för mig så att akten kunde avslutas, men då frågade han förskräckt om det gjorde ont. Ont? Med en sån liten pillerill? Jag började flina åt alltihop och då ejakulerade han med spastiska rörelser som påminde om ett rabiesanfall och sen somnade vi. Men man kan ändå se det hela som en förövning inför kommande genitala aktiviteter.

På morgonen ringde Jalle och meddelade att han förväntade se mig vid frukostbyffén och usch vad sjabbig jag kände mig när jag tog farväl av Knoll och Tott. Jag schasade upp dem ur sängen, gav dem ett finger och så fick de gå. Med viss fantasi kan man säga att jag rensat röret, Hillevi, men problemet kvarstår. Jag är inte kär, vilket i och för sig hade varit ödesdigert. Att kära ner sig i två tjuugoåriga drängar. Annie hjärta Bill och Bull är sant – hur skulle det se ut?

Kramar,
Annie.”

*E-post från Hillevi till Annie den 15 mars
klockan 05.12.*

”Annie, din fria lilla fitta! Läste du i tidningen om den brittiska feministen som besökte Stockholm på den internationella kvinnodagen, jag kan inte stava till hennes namn, men det var nånting med G i början. Hon berättade om ett stort kvinnokollektiv i Australien som gjort sig helt oberoende av män. När de ville föröka sig utsåg de en lämplig avelshingst och så tog de gemensamt hand om varandras ungar. Sex var inget problem, för det strök så många hannar runt deras by att det bara var att sträcka ut näven efter ett byte. När sexslaven hade gästlat lägret fick han göra ett dagsverke per sädesuttömning och om nån av kvinnorna råkade trilla dit och bli kär sattes hon genast i ett nedtrappningsprogram som gick ut på att stärka hennes självkänsla, för de menade att det bara var taskig självvaktning som gjorde kvinnor beredda att följa en man. Det var därför kvinnorna i det här kollektivet blev så idogt uppvaktade; karlarna gjorde allt för att bevisa att de var värda dyrkan

och uppoffringar, men de lyckades inte. Frustrationen från manssamhället blev så massiv att kollektivets kvinnor skaffade sig en extremt fördelaktig förhandlingsposition i affärer och deras verksamhet är nu börsnoterad. De framställer och utvecklar kvinnovänlig teknik och mjukvara och deras inflytande bara växer. Och det gör det tack vare att de är stenhårt oberoende av män på det privata planet.

Vet du vad jag har lust att göra, åtminstone just nu? Dra härifrån. Packa en väska och sticka till Australien. Jag har inte sovit en sekund i natt. John kom hem klockan halvtvå. Dyngrak. Så bökade han i garderoben en stund och halade fram sin gamla elplanka och sin spruckna förstärkare. Pluggade in gitarren och började larma så taket lättade. Som en jävla tonåring. Ungarna vaknade och jag gick ner och sänkte volymen. Då blev han vansinnig. Sa att vårt hem var ett fängelse. Men prova att rymma då, sa jag. Så får du se att du är fri. Tror du han gjorde det? Nejdå. Han började beskylla mig för att vara självgod och gafflade om att han var utarbetad och att ingen pysslade om honom och att jag var frigid. Jag satt där i soffan och han skällde som en bandhund. Helt absurt. Till sist törnade han in i sängkammaren

och stupade i säng. Han stank öl och snarkade och pruttade och jag fantiserade faktiskt om att lägga en kudde över hans ansikte och sätta min stora bak på den tills han inte skulle andas mer. Förstår du? Jag blev tvungen att stiga upp och göra kammillte och nu sitter jag här i min lilla skrivarvrå. Trettiofyra år gammal, tre barn på nacken och ett freak till karl. Nu ska jag i varje fall börja banta. Det är så sjukt, Annie. För ju mer John skåpsuper, desto mer småäter jag. Igår tuggade jag i mig ett helt paket Hob Nobs. Sen gick jag lös på ungarnas lördagsgodis. John går ju alltid till överdrift, så till helgen fyller han nästan en hel varuvagn med godis och läsk och chips. Jag har gömt hans Statoilkort, för det övertrasserar han jämt. Inte tio minuter gick igår utan att jag stoppade nåt i käftten, och ändå smakar det bara papper. Det känns nästan som om jag inte lever, Annie. Ungarna har ju alltid fyllt mitt liv med innehåll men jag vet inte... Jag har kapitulerat inför deras behov och känt mig som ett växthus. Problemet är kanske att jag inte vill föröka mig mer nu och då är jag plötsligt alldeles tom. Jag gjorde ett val. Jag ville ge barnen en hygglig start. Men nu. Det var nio år sen jag slutade på Bonniers. Nio år av havandeskap, snor, bajs, barnsjukdomar, tygblöjor, fullkornsgröt

och biologiskt odlade grönsaker. Nio år av behov. Andras behov. Nio år av osynligt arbete. Nio år i mikrokosmos, en organisk helhet där allt bara flyter in i vartannat men där resultat och utveckling inte går att mäta. Jag har levt i en enda stor matsmältningsprocess. Avfallet läggs i komposten som plöjs ner i odlingsjorden och så går det runt, runt precis som årstiderna. Men nåt händer bredvid. Utanför allt det här. Barnen blir större, det är mätbart. Jag blir större, det är också mätbart, tyvärr, särskilt mitt midjemått. Det är som om hela kärnfamiljen har påbörjat ett förruttnelsestadium och skulle behöva plöjas ner i jorden den med. Ingå kemiska reaktioner med andra material. Du byter åtminstone kroppsvätskor med Bill och Bull eller vad det nu var du kallade de söta gossarna på Finlandsfärjan, även om det inte leder nån vart. Du befruktar ditt liv med jobb och yrkesmässig erfarenhet. Men missar du inte dina ungar? När träffar du dem egentligen?

Jaha, sådär. Nu har Plutten vaknat. Och John kommer att vara utbombad hela den här satans söndan i helvetet.

Hörs snart (eller mejlar),
Hillevi.”

*E-post från Annie till Hillevi den 16 mars
klockan 23.08.*

”Fy fan, Hillevi. Det är alltid lika jävligt de måndagar då ungarna har varit hos sin pappa över helgen och man ska hållas ut i vardan igen. Jag lever ett dubbelliv. Varannan weekend ska jag hinna med alla försummade laster och lustar och det här veckoslutet var jag dessutom som ett utskitet rusin efter Finlandsfärjan. Ungarna var trötta och odrägliga eftersom deras slapptask till farsa låter dem vara uppe hur länge de vill om kvällarna. De är dessutom överstimulerade av allt godis, alla lek-saker och alla videofilmer och dataspel han gött dem med. Jag talade med min skrynk om det i morse. Att jag inte orkar vara den där supermorsan. Vet du vad han säger? Han säger det alla andra ständigt påpekar. Att jag borde vara tack-sam för att jag har ett sånt rikt liv. Med barnen. Som om det kan tränga ut behovet av vuxna män-niskor. Jag lever som kvinnorna i det där austra-liska kollektivet du nämnde, med skillnaden att jag gör allt själv. Kan vi inte flytta dit? Jag är så

less på att vara ett ensamt lokomotiv som inte ens får göra uppehåll. Den enda bränsleinsprutning jag får är spermasatser som bara är ute efter att förse mig med fler släpvagnar. Det ena av de där satans småglinen på färjan fyrade aningslöst av sitt sädesförråd i min fortplantningsapparat, och nu får jag gå och gruva mig tills lingonveckan behagar lätta min oro över att behöva slänga upp mig på abortbritsen. Mer avkomma vill jag då sannerligen inte ha.

När jag hade handlat idag frågade ungarna vad det blev till middag. Currykyckling, svarade jag. Åååh, vad äckligt! ropade barnen i kör. Jag ändrade menyn till citronkyckling istället, men de satt ändå bara och petade i maten. Och jag, som har fettskräck och måste hålla min 37-årskropp anorektiskt trimmad, krängde i mig lass av sallad. Efteråt fick jag sätta in nästan en hel kyckling i kylan, och jag vet att ingen kommer att äta av den, förutom jag. Jag får göra fettsnål kycklingsallad. Hade jag haft en karl i huset hade han mumsat i sig härligheten. (Säga vad man vill om barnens far, men han var en hejare på att plöja ner käket jag lagade till.) När jag sen hade plockat undan och diskat till min favoritmusik som kidsen hela tiden beordrade mig att sänka och var och en av dem

hade hånat mig för min musiksmak, då slog jag mig ner framför den nya svindyra widescreenteven men i samma ögonblick krävde trettonåringen att jag skulle förhöra henne på historia för hon skulle ha prov. I plugget har de inga läroböcker, så ungarna får själva skriva ihop små berättelser om krig och fred och kungar och uppror och det är taffligt formulerat och kladdigt och okronologiskt och allmänt kaotiskt. I det skulle jag bringa reda bland de förbannade årtalen. Under tiden smattrade Cartoon Network ur teven. Sen blev det läggsdags för de små, men då kom de med sina uppfordrande blanketter och meddelanden från skolan om utflykter och gympakläder och utvecklingssamtal och pengar till klasskassor och till teaterbesök som inte kan göra en människa glad, framförallt inte moderna ungar i en allestädes närvarande Disneykultur. Med en svärm av svordomar över skolsystemet som bara lassar på de överarbetade föräldrarna fler och fler uppgifter fick jag vackert plocka fram min sönderbläddrade filofax för att hitta lediga rader bland de redan så pockande plikterna. När det var överstökad sorterade jag tvätt. Alla barnens strumpor var håliga och trettonåringen krävde nya kläder, samtidigt som hon kritiserade mina nyinköpta. Hon sa att jag var

för gammal för att bära trendiga plagg från Jus. Att jag var pinsam och töntig och inte alls som andra mammor. Åldern, tänkte jag. Ja, hennes ålder alltså. Det är normalt för åldern att hacka på sina föräldrar. Så jag bet ihop under hagelskuren av missnöje över hela min existens. Men då hittade den lilla flicksnärtan till sist utlösaren, knappen hon visste skulle få laddningen att brisera. Hon frågade om jag var gravid eftersom min grönsakspäckade mage putade ut. Jag skrek att hon kunde åka till sin jävla farsa och börja hacka på honom istället och att en dag skulle jag vara borta när de kom hem så kunde de få se vem de saknade mest, ja jag sa allt man inte ska säga till barn och jag jagade henne i säng och höll upp ett stort glas vin som jag klunkade i mig vid diskbänken och så lipade jag en skvätt och satte på Sophie Zelmani. Tyyyst! hördes det från den minderåriga poliskårens utrymmen. Mitt liv är ett fängelse, Hillevi. Fast jag är en fri kvinna. Förut var jag förtryckt av en man. Nu är jag förtryckt av mina ätteläggar. Och folk säger att jag har ett rikt liv – lick my dick!

Förresten tycker jag att din gubbe dricker för mycket, det aset.

Puss, Annie.”

*E-post från Hillevi till Annie den 18 mars
klockan 11.44.*

”Annie!

Jag är så lycklig! John var en ängel när han kom hem igår. Efter maten läste han saga för Myran och gosade med henne, fastän hon stank av surt smör – jag fattar inte varför hon jämt kladdar ner sig med just smör, jag tycker hon fick en hyfsad potträning. När ungarna somnat hade John och jag ett långt och förtroligt snack hela kvällen. Han berättade hur stressad han varit på jobbet och hur mycket han älskade mig och barnen och hur himla ledsen han var över att han krökat så hårt. Nu lovade han att vara vit i en månad. Vi satt och bläddrade i gamla fotoalbum och lyssnade på vår älsklingsmusik från förr, Ebba Grön, U2 och David Bowie. Nostalgi är verkligen världens bästa fogmassa, för det är ju bara fogarna i Johns och mitt äktenskap som behöver tätas lite. Själva bygget är av prima virke. Jag gör så stor affär av allting bara, och jag skäms över att ha talat så illa om honom. Han är ju bara en man och vi dömer

ofta de stackars karlarna för hårt. Det är minsann inte så lätt att vara ute och slåss på den hårda marknaden. Det är ett krig därute, förklarade John för mig. Jag är en soldathustru och jag är egentligen väldigt stolt över min tappra krigare. När vi gick och la oss särade jag faktiskt på låren och han gnydde som en hundvalp när han fick komma till. Bara jag inte blivit gravid nu. Fast å andra sidan... nog hade det varit härligt med en liten bebbe. John säger att han gärna vill ha fler barn. Till hösten börjar ju Myran i sexårsverksamheten och då kanske det blir väldigt ensamt för Plutten. Cilla ser man knappt röken av. Hon är den typiska nioåringen som bara är ute och rasar med sina kompisar.

I morse fick jag frukost på sängen av John. Visserligen sprack min diet, eftersom hela dagskaloriintaget avverkades i och med de danska wienerbröden, briemackorna och kaffe latten – har du tänkt på hur fet vanlig standardmjölk är? Men John gillar inte mellanmjölk. Apelsinjuice innehåller förresten också en massa kalorier. Men jag kanske borde tänka om när det gäller den där bantningen. Varför kan inte en kvinna få vara mullig och mjuk? John sa att han gillade mina runda former. Han tycker att anorektiska vand-

rande bönor är könlösa och att sex med dem säkert känns som att stoppa snorren i ett kvisthål.

Peace,
Hillevi.”

*E-post från Annie till Hillevi den 18 mars
klockan 16.39.*

”HILLEVI, FÖR FANKEN VAKNA UPP!

Hur lättlurad får man vara? Är det din pjollriga hemmamammatillvaro som gjort att du gått i barndom? John säger, John tycker... härregud! Banka nu in det här i skallen innan din begynnande hjärnatrofi har gått in i slutfasen:

1. Sterilisera dig. John vill få dig på smällen för att du ska sitta där du sitter och inte förflytta dig ett grythandtag från spisen.

2. Sy ihop käften om du inte kan bota din övervikt på annat sätt. John vill ha dig fet och otymplig av samma skäl som han vill att du ska bli på tjocken.

3. Sätt in öronproppar så du slipper höra hans jolmiga dravel. Är han snäll beror det på att han vill lindra sitt dåliga samvete, kanske över nåt anorektiskt kvisthål han nyligen dreglat efter.

Jag ger snart upp hoppet om dig, Hillevi.

Skärpning bums!

Annie (smal som en kvist och med bibehållen

förmåga att röra på påkarna, bort från manliga
missfoster.)”

Telefonsamtal från Hillevi till Annie den 22 mars klockan 16.32.

– Annie! Det är förjävligt (snyft).

– Men gud, vad har hänt?

– Vi dundergrälade i fredags. John kom hem från jobbet, rejält rund under fötterna. Han hade rattfyllat hela vägen och ändå stannat till på Nacka Forum där han var på systemet och så hade han fyllt hela bilen med chips och läsk och piroger och skit för att döva sitt taskiga samvete. Han hade hyrt två videorullar också, och det var mest det som fick mig att explodera. Vi har redan tre superförseade videofilmer här hemma som han notoriskt glömmer att ta med sig in till stan där han hyrt dem. Jag trillade fullständigt ur led av raseri. Han hade firat med sina arbetskompisar, sa han. Deras jävla webbfirma hade växt om konkurrenten så det var väl inte så förbannat konstigt, menade han, att man tog sig en stadig blecka då. Han var så tankad att han raglade och ögonen snurrade.

– Samma gamla visa, alltså...

– Nej, för den här gången bara drog han ut igen. Han ryckte åt sig de försenade videobanden och stod och gormade i hallen att det var väl då fan att han inte kunde få komma hem till en glad familj när han slitit arslet av sig för att göra oss glada. Han korkade upp en flaska skumpa så det sprutade som från en brandsläckare och ungarna blev blöta och så halsade han ur flaskan och ställde ner den så det yrde ännu mer champagne och jag bad honom fara åt helvete och att det var skönare för alla om vi slapp se honom för hans frånvaro var det enda som kunde göra oss glada. Sen bara stack han. Och... (hulk) han har inte kommit hem än och nu är det söndag eftermiddag.

– Har du ringt hans jobbarkompisar?

– Nä. Hur ska jag kunna förklara för dem utan att avslöja vilket helvete vi har? Och så sprider det sig och...

– Tror du inte att de själva har märkt nåt då?

– Nej, John håller masken så tätt. Ingen anar nåt på hans jobb.

– Det är vad du tror ja.

– Men tänk om det har hänt honom nåt? Jag har ringt alla akutavdelningar men de har inte fått in nån med hans namn.

– Han sover väl ruset av sig nånstans...

– Jag skämdes så jag rodnade ner till tånaglarna i förmiddags när en granne frågade om han kunde få tillbaka domkraften som John lånat för två veckor sen. Han skulle fixa ett däck på min lilla Hyundai och hissade upp bilen med domkraften. Men så har den blivit stående på det sättet i fjorton dar. Och jag fick säga till grannen att han kunde gå till garaget och ta domkraften om han behövde den nu och han undrade var John var och jag fick svänga ihop en story om att han hade kört ut till Värmdö för att fixa med båten. Grannen verkade sur och sen insåg jag att jag skitit i det blå skåpet när han sneglade åt parkeringen och såg Johns Dodge stå där. Då verkade en polett trilla ner och han gav mig en medlidsam nick. Så nu vet väl hela grannskapet hur landet ligger. Vad ska jag ta mig till?

– Gå en kurs.

– En kurs? Finns det kurser i hur man programmerar om en karls psyke?

– Nej, men det finns annan programmeringskonst. Avprogrammera John i ditt eget psyke först och främst. Sug ut så mycket pengar du kan av honom och se till att fräscha upp dina kunskaper. Du måste lära dig göra det du gjorde innan du snubblade över den där knölen. Fast med IT.

Annars kan du aldrig komma igen.

– Det kan ju John lära mig.

– Stön! Sluta snurra runt hans rövhål nu. Gör nåt på egen hand. Du sitter i en kvinnofälla, Hillevi.

– Skulle ditt liv vara ett föredöme, menar du?

– Har jag sagt det? Du lever ju ett lyxliv för sjutton, så sluta klaga. Strunta i vad John gör så länge han försörjer dig. Det är inte fy skam, jag skulle utnyttjat den tiden maximalt till att förkovra mig. Sen kan du ju välja.

– Det ligger nåt i det du säger. Jag har inte tjänat en spänn på snart ett decennium. Men ungar-
na tar upp så mycket tid.

– Stoppa in dem på dagis! Kom igen. Plutten blir fyra år snart. Du kan inte gömma dig bakom dem tills du blir en gammal nucka.

– Suck. Då sviker jag alla mina ideal.

– Ideal förändras. Föredrar du att svika dig själv?

– Vilken klyscha! Man lever väl i ett sammanhang med andra. Man kan inte bara satsa på sig själv.

– Nej, men du satsar ju inget just nu, och det kommer du att ångra en dag när bygget havererar. Tro mig. Jag var där...

– Äsch, nu vaknar Plutten. Han är febrig. Jag får ta honom. Vi hörs.

– Kom ihåg vad jag sa. Växla över till ditt eget liv och lev det. En gång för alla. Hejdå.

*E-post från Annie till Hillevi den 26 mars
klockan 20.03.*

”Hillevi, hallå! Vad pysslar ni med!? Ingen svarar i telefon hemma hos er. Har John gått bärsärkagång och tagit kål på er allesammans? Själv fick jag en skarp reminder om den manliga grobiangen efter en mottagning vi hade på byrån för att presentera den nya Spendrupskampanjen. Bara branschfolk, bland andra Leo Larsson som skriver för inflytelserika Resumé. Jag minglade med honom för att han skulle ge oss bra creds i tidningen och han drack sig metodiskt ner till bekännelsenivån. Han låg i skilsmässodiket, visade det sig. Han hade inte fått sätta på sin kärring på tre år, sa han, vilket i och för sig lät överdrivet eftersom hans yngsta barn bara är ett år, men han dröp av självömkan hur som helst och jag klemade lite med honom, fast jag utan vidare kunde förstå hans fruga. Karl'n är helt enkelt för fet för ett fuck. När jag skulle hem började problemen. Han följde med ner på gatan för att, som han sa, se till att jag kom hem ordentligt. Så servilt, va! Utan att

fråga parkerade han sin svullna kroppshyddas intill mig i taxin och när vi var vid min adress klev han också av. Vad kunde jag göra annat än att erbjuda honom att följa med upp en stund, men han fick vara tyst för ungarna sov. Jag korkade upp en vinare och hällde chips och nötter i två skålar innan vi bänkade oss vid soffbordet. Då insåg jag att det var Mr Bean jag hade på besök. En drängfull Mr Bean, dessutom. Med ett enda handgrepp hade karlskrället lyckats svepa omkull vinflaskan, krossa det ena vinglasets och slå foten av det andra och välta ut skålen med nötter. Och när han reste sig upp följde soffbordet med halva vägen så resten av det som stod där rasade ner på golvet. Han hade inte lyft på arset för att hämta en trasa – onej – han hade rest sig för att gå och pinka och jag blev sådär du vet 'Hjälp, akta vasen!' och 'Rör inte tavlan, den är värd en förmögenhet!', men när han raglat in i bokhyllan och var på väg i full karriär mot teven blev jag iskallt rationell. Jag ledde ut honom i hallen, för nu skulle marodören skyfflas över tröskeln illa kvickt, men då kom fanstyget på att han ville ha en kyss. En kyss! Jag knuffade bort honom varpå han grep tag i en av mina piggsvinsrockhängare som dignar av barnens kläder och väskor. Den upphängningsanordningen är

fastskruvad i en betongvägg och har hittills suttit som berget men nu rämnade härligheten och Leo Larsson med den, varefter han låg begravd under ett lass kläder och brummade som en bil i en snödriva. Jag hade för längesen struntat i vad han eventuellt skulle skriva i Resumé och vad han skulle minnas av sin katastrofvisit, jag ville bara bli av med honom å det rappaste, så jag puttade och baxade detta åbåke över tröskeln tills jag kunde stånga dörren och låsa med båge låsen. Då sätter tokfransen igång att yla genom brevlådeinkastet och jag får hitta på en bra förklaring åt ungarna som vaknat och en ånnu bättre förklaring åt störningsjouren som snart är på plats. Då lommar Leo in i hissen och granntanten står mittemot och glanar med dörren på glånt.

Dan dårpå ringer Leo och vill be om ursåkt. Han står på Sveavågen, säger han. Han har blivit utkastad av sin tant och undra på det; han røjde väl lika friskt när han kom hem, den jävla undergångsmaskinen. Jag höll god min i elakt spel och talade extra mycket om Spendrupskampanjen så han skulle haja vinken. Karlar, tänkte jag, vad ska man med dem till. Men sen kom min granne som är snickare och hjälpte mig sätta upp rockhängaren och han var så lugn och trevlig och rekorder-

lig och artig men naturligtvis upptagen. Hälsan
tigger verkligen still, inte sant? Är det därför du inte
hör av dig?

Annie.”

Hej Annie! Livet tekar, vi har det
underbart. John är jättefin och
ungarna blir verkligen harmoniska
i värmen. Puss från Killeri.

Vykort från Hillevi till Annie, poststämplat i Phuket den 27 mars.

”Tjing tjong, Annie! Det här är bara för bra. John överraskade oss med en resa till Thailand. Jag bara rånjuter. Har aldrig sett så mycket färger förut. Billigt är det också här. Vi ligger vid poolen hela dagarna och dricker iskaffe. Ja, och bärs föralldel. I skuggan av en palm ser jag livet från den ljusa sidan. Jag blir nästan bländad.

Kramar, Hillevi.”

Telefonsamtal från Hillevi till Annie den 4 april klockan 17.47.

– Guuuud...

– Jaså, är du äntligen tillbaka på anständighetens breddgrader.

– Ja, tillbaka kan jag lugnt säga att jag är. Om det är anständigt kan man däremot diskutera. John har varit däckad sen igår när vi kom hem och jag får alltså inte liv i honom.

– Malaria, tyfus eller dysenteri?

– Fylla brukar det kallas. Eller bakfylla. Fast mest liknar det koma. Det började ju bra.

– Ja, så verkade det ju på vykortet...

– Hmm. Vykort är en solskensgenre.

– Och livet från den ljusa sidan försvann ner i brevlådans mörker?

– John pimplade öl som en kamel och det kunde jag ju knappast invända mot när han bjussat på den här flotta resan.

– Det var väl vinddraget från hans dåliga samvete som bar er ända till Asien.

– Dåligt samvete?

- Ja, sist vi snackade var han ju på rymmen.
- Visst ja, det hade jag närapå glömt.
- Förträngt. När dök han upp igen då och vad bluffade han ihop för story?
  - Han hade partat med jobbarpolarna och kraschat i en soffa där han blivit liggande tills söndag kväll.
  - Hans liggande inbegrep inte möjligtvis fruntimmersällskap?
  - John!? Nu får du skärpa dig. I det skicket kan han inte ens genomföra ett toalettbesök.
  - Fan trot. En äkta man som sover borta brukar mig veterligen ha sina plausibla skäl. Skäl som rör sig rytmiskt in och ut.
  - Sluta! Det skulle inte falla John in. Han har inte den läggningen.
  - Sexuell läggning är väl allt karlar har.
  - Ge dig nu. Han kom hem och hade tidernas ågren i kubik och så bokade han ett gäng restplatser till Phuket och vi bara pös. Och det var verkligen gudomligt de första dagarna där. Så länge han bara ölade. Men sen kom spriten och fyllecirkusen och det var knappt att vi kom iväg till flygplatsen när vi skulle anträda hemresan. John hade nästan dille och han såg så patetisk ut med den där solhatten och stoppröd nästipp och jag åkte ner i det

svarta hålet igen. Hathålet. Jag föraktar honom så, Annie.

– Välkommen till klubben.

– Men det värsta var att när planet precis startat, så liksom tvärbromsade det i luften och det lät som om motorerna bara dog och planet började tappa i höjd. Jag fick panikångest. Vi höll på att störta, kändes det som, och John var helt väck och inget att hålla i handen och ungarna såg skitskraja ut och jag hade akut hjärtstillestånd. Under flera minuter höll det här på och jag hann tänka allt.

– Vad tänkte du?

– Jag tänkte... ja, att... att det var som om nån räckte lång näsa åt mig. Att jag aldrig skulle... komma upp. Och att jag heller aldrig hade varit uppe.

– Du fattar vad det betyder, va.

– Att jag har en depression?

– Ungefär. Det var väl ett varsel. Styr upp ditt liv nu, Hillevi. Innan det verkligen är försent. Du är 34 bast. Snart är du en fördetting på arbetsmarknaden.

– Suck! Du tänker bara på karriären.

– Ja, vad annars? Vad finns det mer än karriär? Och ungarna förstås. Det finns bara plats för två jättebumlingar i livflotten. Försök ro i land med en

tredje så sjunker skutan. Barn, man och karriär går inte ihop. Det ser du ju själv. Du måste dumpa ett parti.

– Men du då? Du gnäller ju jämt över din karlbrist.

– Ja ja. Nåt måste man väl gnälla över. Men det här är bättre än det jag hade medan jag var gift.

– Så du har gett upp ditt sökande?

– Just nu känns det som om jag har betat av hela terrängen. I torsdags var jag på en flott anordnad fest som skulle fira sjösättandet av ett nytt mondänt månadsmagasin med branschfolk från reklam, mode, konst och finkultur. Jag stod där vid ett av borden och läppjade på mitt tredje glas bubbelvatten och då kom den här killen fram som hade spanat ett tag, sånt märker man ju. Han hette Daniel och såg jävligt bra ut. Mörk, lång och smal. Manchesterjeans och lammullströja. Otroligt vackra ögon man liksom ville suga på, som lakritskarameller. Han var 37 år som jag och hans fru hade tydligen förlupit hemmet. Så sa han vad han höll på med. Han var poet. Och jag bara stönade inombords – jag avskyr poesi. Har aldrig förstått mig på det. Men han var ju söt, så vi stod där och söp oss berusade och han undrade om jag skulle kunna tänka mig att skaffa fler barn. Vilken fråga!

Han skyltade verkligen öppet med vad han var ute efter. Kvällen flimrade ut i fyllans förskingring men vi bytte i alla fall kort innan jag vinglade hem på mina nyinköpta stilettspiror. Dan efter ringde han och ville dejta. Okej, sa jag. Hemma hos honom, tyckte han. I hans skilsmässovåning på Birger Jarlsgatan. Sagt och gjort. Jag stekte fiskpinnar åt ungarna och begav mig. När han öppnade höll han fram ett glas rött och beklagade lukten av stekos, som han förmodade kom från en granne men som i själva verket bolmade ut från mitt hår. Våningen gick i gammal stil och var minutiöst men spartanskt inredd, så som kulturmännskor anser att det bör se ut. Du vet, designade ljusstakar, parkettgolv utan mattor, punktbe-lysning och rent, rent, rent. Säkerligen hade han förberett min ankomst hela dan. Inte ett dammkorn låg fel och ur CD-spelaren softade okomersiell musik som fått fina recensioner. Allt var så oerhört uttänkt. På ett bord låg folianter utplac-erade med smakfulla teman – viner och arkitek-tur och mytologi och sånt du vet. På sidobordet var de hippaste engelska magasinerna utdraperade som en solfjäder. Askfaten var blankpolerade och rödtjutet var upphällt i handgjorda glas och jag fick en snabbt groende förnimmelse av att det här

nog inte var en så bra idé trots allt. Samtalet krystade fram med spända leenden och naturligtvis åkte lutan fram, som den alltid gör när man besöker en hankönad. Lutan i det här fallet var en poesiluppläsning. Jag led mig igenom den dryga kvartens reciterande och det var ur hans senaste verk och det var totalt obegripligt och jag nickade och log och led och det började klia i min hårbotten och jag kände mig flottig och fiskpinneluktande och trivial i det här museiliknande hemmet. Dikterna handlade om konsten att stycka ett lik, vilket alltför väl betecknade hans syn på tillvaron. Från en brits i en obduktionssal, lika steril och klinisk. My God! När äntligen hans uppvisning var slut berömde jag honom för den långa konstpausen i mitten som avslutades med pipläten. Jag trodde det ingick i hans performance, men då sa han att det berodde på att han satt nåt i halsen, så det var inte avsiktligt. Då reste jag mig och gick på hans decinficerade och maniskt skurade toalett och när jag kom ut hade han, påpassligt och skrupulöst, planerat ställt sig att lura utanför i en pose som fick mig att kliva rätt in i hans stela famn. Så stod vi där och han skulle ge mig en kyss och det kändes som att kyssa en grillad kalkonrumpa. Utan salt. Tillbaks i soffan började poethelvetet

dra ner sina brallor. Jag ljög och sa att jag hade måntan. Men han vecklade ut sin halvmjuka snabel och började dra i den, utan resultat, det förblev halvbonge.

– Vilket snusko!

– Nej, inte ens det. Det var så taffligt och fel allting och han kanske kände att han var tvungen att fullfölja så han slet och drog i sin stackars apparat tills jag reste mig upp och tog till flykten. När jag kom ner på gatan hojtade han ut genom fönstret att jag skulle ringa. Jag ropade upp mot honom att det vi just varit med om aldrig hade hänt och så slängde jag mig i första bästa bulle och när jag kom hem storlipade jag och ungarna vaknade och det gick inte att förklara ens för mig själv varför jag blev så ledsen.

– Du kände dig väl ensam.

– Ja. Men hellre det än vad männen har att erbjuda.

– Oj! Nu kommer John drullande nerför traporna. Jag måste lägga på. Hej hej.

*Telefonsamtal från Hillevi till Annie den 6 april
klockan 19.47.*

– Hej, lyllo.

– (Grumlig röst.) Lyllo?

– Ja. Lyllo som slipper extraknäcka som mentalskötare. Oavlönad. John har sagt ända sen han kom hem att jag är sinnessjuk. Men det brukar mentalpatienter säga till sina skötare.

– (Surt.) På sätt och vis har han ju rätt. Gränsen mot mentalsjukdom är övertrasserad hos den som stannar kvar hos en så tokig karl som din. Du har väl för fan ben att gå med.

– Ja, och tre ungar att släpa på. Plus eventuellt en. Jag skulle haft mens för fyra dar sen.

– Vilket bara ytterligare bekräftar tesen att det är du som lider av elakartad skrumphjärna.

– Sa du elak? Det där var väldigt elakt sagt, snyft.

– Tror du att du har monopol på att må dåligt? Jag har inte ens nån som upplyser mig om mitt psykotiska tillstånd, förutom jag själv och det är värre. Hade en snubbe beskyllt mig för att vara

sinnessjuk, då hade jag inte trott en elementarpartikel på det. Men när en så attans klarsynt varelse som jag kommer med dylik information, då är det bara att äta skit med sked. Hillevi, försök använda åtminstone resterna av din forna skärpa. Alla män anklagar sin kärring för att vara galen, och det är för att de vill ha svepskäl att bete sig som de svin de är. Men jag har kommit fram till att jag faktiskt är sjuk i huvudet (suck).

– Oj. Så här låg har du inte låtit sen skilsmässan. Vad är det som har hänt?

– Det är det som är problemet. Ingenting har egentligen hänt, mer än att jag har fått svar från ett skönhetsbedömningsinstitut.

– Skönhetsbedömningsinstitut?

– Ja, jag surfade förbi en webbsida som hade vänligheten att erbjuda en objektiv värdering av ens utseende mot en nätt liten avgift.

– Ha ha ha! En objektiv bedömning, sa du. Ho ho ho...

– Ja. En dator gör analysen. Man skickar in några bilder på sig själv och fyller i ett frågeformulär. Efter tio dar kommer svaret på hur attraktiv man egentligen är jämfört med vad man tror. Jag fick mitt utlåtande idag, stööön.

– Du kan inte vara seriös som går på såna bonn-

fångarknep.

– Vadå? Det kan väl vara bra att få en realistisk syn på sin fasad. Så man inte går runt i en falsk fantasi. För det är just precis vad jag har gjort. Jag är bara 65 procent så attraktiv som jag tror att jag är. Eller trodde.

– Du är ju skitsnygg, Annie. Det du gör är rent självplågeri. Kvinnlig masochism som ett gäng cyniska exploatörer skor sig på.

– Hoppla, där tittade fröken feminist fram. Hon har hållit sig gömd länge. Jag tycker förstås att din kvinnliga masochism klår det mesta. För hade du begärt en dataanalys på ditt och Johns förhållande hade hela systemet kollapsat av överhettning på felsökarfunktionen.

– Men du plågar ju dig själv även när du slipper dras med en karl som gör det.

– Fattar du inte? Det är ju för att undersöka mina möjligheter att träffa en bra partner. Den här byrån jag anlidade har lämnat en rad med anvisningar om hur jag ska styra upp mitt utseende så att jag blir åtminstone 90 procent så snygg som jag tror att jag är. Eller trodde.

– Du är 90 procent snyggare än du tror att du är. Och 50 procent snyggare än du trodde, det är min bedömning. Den kan du tro på för jag ska

säga dig att jag är så avis på din slanka figur och ditt söta ansikte, att jag skulle föredra om du hal-kade lite närmare mitt lågvattenmärke i skönhetsens gårdsgårdsserie. Dessutom är väl inte ett perfekt utseende en garanti för att få en bra partner. Vad har utseendet med det att göra?

– Allt, Hillevi! Ju fler män man drar till sig, desto fler finns det att spela på, och desto mer ökar chansen att kunna välja ut den bäste.

– Kanske drar en vacker kvinna rentav till sig fel sorts män. Man får bara mer av samma. Såna som är ytliga och utseendefixerade. Det är i alla fall min hypotes. Men okej – vad behöver du vidta för åtgärder för att locka till dig så många ytliga karlar som möjligt?

– Institutet har skönhetskliniker över hela Europa och här i stan finns också en som jag tänker uppsöka. Man lämnar in listan och får en generalreivering.

– De äger alltså skönhetskliniker också! Det här är banne mig så bisarrt att jag måste nypa mig själv i armen. Du är ju grundlurad.

– Nej, jag är sinnessjuk, Hillevi.

– Är benägen att instämma.

– Ja, men det har inget med skönhetsbedömningen att göra. Jag förstod att jag var djupt störd

när jag köpte cheezeloverspizzor från Pizza Hut till middag åt mig och barnen.

– Och?

– Fattar du inte? Jag smällde i mig en kalori-bomb när det stått i mitt testsvar att jag behövde gå ner tre kilo för att motsvara bilden jag hade av mig själv. Och då fick jag vackert stoppa fingrarna i halsen för att häva fettchocken. Hur kunde jag?

– Ja, hur kunde du! Bulimi är verkligen ett stört beteende. Du måste akta dig så du inte...

– Det var inte det jag menade. Bulimin är det enda sunda jag gjort i dag, raring. Sånt är livet på andra sidan skilsmässotunneln.

– Jag tycker synd om dig, Annie.

– Tack. Lite omväxling kan ju inte skada. Nu måste jag skynda mig till gymmet innan de stänger. Cha.

E-post från Hillevi till Annie den 6 april klockan 21.05.

”Kära Annie!

Jag är så bekymrad över din utseendefixering. Du kommer att bli sjuk om du inte är lite snällare mot dig själv. Jag hoppas att du vägrar låta de där giriga kirurgvarulvarna slå klorna (eller skalpellerna) i dig. Tänk på saken, Annie. Du duger som du är.

Jättekram från en jättekvinna (åtminstone mätt i viktprocent).”

E-post från Annie till Hillevi den 9 april klockan 18.28.

”Nu jävlar, Hillevi!

Oroa dig inte för mig du. Jag är så snäll mot mig själv så det är snuskigt. Skönhetskliniken får vänta, jag gitter inte springa runt med bandage och skit. Det är för tidsödande. Förresten sa Matte på jobbet att jag är en tiopoängare, en puma. Och han dejtar bara fotomodeller, så han borde veta bättre än den där datorn på cyberskönhetsinstitutet. Dessutom har jag inte råd med plastkirurgi eftersom jag har varit shopaholic hela veckan. Först slog jag till på en Greklandsresa för mig och ungarna i slutet av juni. Den gick på tjugofem loppor. Fyrstjärnigt hotell på Mykonos. Sen tjackade jag en ny stereo. Sjutusen. Och en digitalkamera. Fyratusen. Och så gick jag på NK och ryckte en ljusgrå Guccidräkt för sju lakan. Fattar du? Jag är nästan pank, men allt det här har jag gnott ihop själv. Det är en sån mäktig känsla. Mitt slit, mina pengar. Det borde du pröva på. Nu ligger jag i soffan och halvgluttar på min maffiga 34 tums teve-

bild med ett öga på min powerbook så jag kan skriva det här mejlet.

Det är skärtorsdag och barnen ska vara hos sin pappa hela påskhelgen – jippe! Och jag har just läst en artikel på webben om att kvinnan utvecklar ett slags hormon när hon haft sex med samma man för andra gången. Hon blir liksom bunden vid mannen då. Det låter i och för sig hemskt, men jag tänkte att jag skulle utnyttja den talangen, så att jag äntligen kan bli kär. Det är ju bara att play it again, så trillar man dit. Jag har hållt upp ett stort glas vitt och känner nu när det våras att livet faktiskt är en lustgård. Love is all around. Ikväll ska jag skrida till verket i mina nya trasor. Jag ska, som det hette förr, göra stan osäker. Ha ha, vad sa man mer? Svänga sina lurviga. Va! Eller rulla hatt. Jag ska ut och rulla hatt, Hillevi. Tjong i medaljongen och klackarna i taket! Fortsättning följer...

Puss på rumpan, stumpan!

Annie.”

*E-post från Hillevi till Annie den 11 april
klockan 07.10.*

”Annie, Annie.

Du har det bra du. Jag kan inte sova på nätterna längre. För några dar sen trodde jag att jag var med barn. Nu tror jag att jag har fått livmodercancer. Jag blöder som ett slakteri och jag pallar inte gå till doktorn. Mitt liv är slut. Och när jag berättar det för John, då gör han Irish coffee åt mig. Med massor av vispgrädde. Så att han får anledning att ständigt ha en whiskypava på lut. Den är reserverad åt mig, säger han med sirap i rösten. Det är så löjligt. För jag ser ju att innehållet i den där flaskan decimeras med betydligt fler centiliter än dem som går åt till mina Irish coffees. I förrgår morse var flaskan nästan tom och nu har John ersatt den med en ny, som om jag inte skulle märka det. Men jag orkar inte bry mig. Han flöjtar omkring här hemma och huttar whisky i smyg och klämmer folköl och verkar vara på sprudlande humör när jag är så nere. Tror du jag har cancer? Fet har jag blivit också. Ännu fetare. Sol-

brännan från Thailand har flagnat bort. Jag är helt slut. Ungarna bara slåss. Och John kom hemdragandes med en sån där digitalkamera och jag ser så grå ut på bilderna att jag först trodde de var svartvita. Och idag är det påskafton och jag kommer att proppa i mig lax och feta dipsåser och chips och choklad så jag får ännu en årsring av fett runt min svällande lekamen.

Och glaaaaaad påsk, va.

Hillevi.”

*E-post från Annie till Hillevi den 13 april
klockan 22.38.*

”Suck! Det funkade inte, det där hormonet som påstods skulle väckas till liv om man kopulerade mer än en gång med samme man. Däremot tycktes det funka för det otäcka könet, för den här jeppen har hängt på luren ända sen jag kickade ut honom efter andra dejten. Jag knallade in på O-baren i torsdags och spakarna stod som spön i backen, så det var bara att gallra i sortimentet. Jag sög en snubbe som var musiker. På 40-strecket och rätt snygg. Han hade varit gift två gånger (hjälp!) och hade två ungar (betryggande – han skulle åtminstone inte pracka på mig en graviditet). Jag grep tillfället i flykten och vi kom till skott samma kväll. Men jag var bara halvtänd så jag fick showa en del. Fast det går de ju alltid på. Kan du fatta hur en lirare med en knappt ens medioker storlek är så i avsaknad av korrekt självuppfattning att han hummar belåtet när jag viskar i hans öra att han har en bamsekuk? Och att han under ett flåsigt missionärsjuck glatt slickar i sig när jag be-

römmer honom för att vara en så 'fantasifull' älskare? Redan innan jag vaknade stod han mig i halsen som en megasur uppstötning och jag fick låtsas ha väldigt mycket att göra på morgonkvisten. Men jag var fast besluten att verkligen testa det där med hormonet jag läst om. Så dan efter ringde jag, bet ihop tänderna och föreslog en dejt. Vi sågs på Folkhemmet men nu tyckte jag inte han var så snygg längre. Jag hade inte lagt märke till hans utstående öron – hur kunde jag ha missat det? Han berättade att han ville spela in en kortfilm om en tvättstuga. (Gäsp! Där gick det åt många tequila.) Till slut hade jag supit mig så full att jag såg mig kunna genomföra en samlagsakt. Men det var nåt som inte ville sig. Jag fick liksom ingen kontakt med mina känslor, inte ens med min känsel, så jag sa åt honom att bita mig i halsen när vi låg i sängen. Han nafsade försiktigt och jag röt: Jag sa biiiiit! och han bet mig alldeles för hårt så jag skrek av smärta och då gick det för honom innan han ens fått på kådisen. På morgonen gav jag honom ett mekaniskt blow job innan han gick, mest för att förvissa mig om att min kuksugarkonst ännu fungerar, och sen har jag haft honom på luren. Jag är inte det minsta intresserad av en uppföljning. Jag vill bli kär! Hur gör man?

Och så du då. Alltså, det där med ditt blodbad. Det är inte cancer, kära du. Det är förmodligen ett tidigt missfall som Guds försyn hänsynsfullt har iscensatt åt dig. Så sjung och var glad istället. Din cancernoja hör ihop med din känsla av att sitta fast. Men du sitter bara fast i dig själv, gumman.

Mitt förslag är därför följande. I morgon super du dig drängfull. Pumpa i dig en vinare eller två, sätt på sjuttiotalsmusik och skråla med för full patte. Köp ett ton godis åt snorungarna och ös ut i barnkammaren, så kommer de att hålla sig sys-selsatta. Spackla dig i en timme framför spegeln, åma dig och kråma dig tills du boostat din narcissism. Bli galen, Hillevi! Åtminstone för en dag. Sen när John kommer hem dråsar du i bingen och låter honom sköta hemruljangsen.

Knuff,
Annie.”

*E-post från Annie till Hillevi den 19 april
klockan 18.57.*

”Hallåååå!

Varför ger du inga livstecken från dig??? Kom inte och säg att John bjudit på en ny resa. För är det nån som borde ut och resa, så är det tajejfan undertecknad. Jag vill adoptera bort mina barn, särskilt den trettonåriga vidriga lilla mödisen. Man säger att barn är så oskyldiga. Jag är ledsen, men nåt mer förslaget, grymt, utstuderat och cyniskt än min äldsta dotter ryms inte på den här sidan polcirkeln. Jag borde tillkalla en exorcist, Hillevi. Jag hade varit i affären och köpt söndagsmiddag och tittade in i dotterns rum för att säga hej. Vad vill du? frågade hon uppnosigt och såg med iskall blick upp från det turkosa nagellacket (mitt nagellack) som hon omsorgsfullt bredde på naglarna. Jag ville bara visa att jag lever, svarade jag med ett leende för att markera att jag var fredligt sinnad. Måste du påminna mig om så otäcka saker, var det dräpande svar jag fick. Sen började jag röja på balkongen som var fullständigt igen-

grodd av skit och skrot. Tre hinkar skurvatten gick åt. Då sänkte den lilla slynan musiken jag hade på för hon hade bänkat sig framför teven som jag redan ångrar att jag köpte. När jag var klar med balkongen bad jag henne att hjälpa mig ner i grovsoprummet med skrotet och lådorna och en gammal marsvinsbur. Men hon ville inte följa med dit om jag skulle se sådär knullsugen ut, sa hon. Va!? Hon sa att jag var pinsam och oanständigt klädd eftersom min behå lyste igenom tröjan. Jag släpade prylarna till hallen med ett hot om att utestänga henne från Greklandsresan, varpå hon smällde igen dörren till sitt rum och satte på en platta (en av mina nyinhandlade!). Då stegade jag in i hennes lilla gemak och ryckte åt mig skivan. Du är för gammal för att lyssna på sån musik! sprätte det infama lilla stycket ur sig. Jag fick verkligen kämpa för att inte lugga henne. Sen höll hon sig på sitt rum tills det var dags för middagen som jag tillagat i över en timme. Rostbiff med aioli och bakad potatis. Då kvirrade hon över att aiolin var stark och varför kunde inte jag laga sån mat som andra mammor lagade och jag frågade vad det skulle vara och då svarade hon vanlig mat och jag bad henne ge exempel på vanlig mat och hon sa falukorv. Jag skrek åt henne att det var svinmat

och att vi inte äter fläsk i den här familjen och hon replikerade omedelbart att det endast berodde på att jag var så rädd att lägga på mig och jag fick lust att säga det där som mammor aldrig, aldrig får säga till sina tonårsdöttrar, att det var hög tid att även hon började hålla efter hullet, men lyckligtvis hann jag bita tungan av mig. Ändå var det som om hon nappade på min outtalade kommentar. Du tycker att jag är tjock, sa hon och stirrade segervisst på mig. Absolut inte, svarade jag. Jag vet att du tycker det, för en gång kallade du mig för Tjorven, propsade hon. Men lilla gumman, sa jag efter en djup suck. Om jag kallade dig Tjorven var det för att jag tyckte du var gullig... MULLIG! tjöt hon. Du tycker jag är mullig, nu har du erkänt det också, du bara LJUGER, och jag vet att du KNULLADE i helgen när vi var hos pappa, erkänn! Jag ruskade på huvudet och sa Vad tror du om mig egentligen? Alldeles för lite! hävde hon ur sig och så började syskonen oja sig: Du får inte knulla, mamma.

Vad är det här, Hillevi? Jag frågade varför de inte attackerade sin pappa som knullar med sin sambo regelbundet och då åkte nästa mocka iväg. Malin och pappa knullar inte! sa nioåringen bestämt. De bara masserar varann. JAG KNUL-

LAR SÅ MYCKET JAG VILL! ryade jag och slog handflatan i bordet så aiolin dallrade av förskräckelse. OCH NU SKA JAG SKAFFA EN MAN ATT KNULLA MED VARJE DAG OCH HAN SKA BO HÄR OCH HJÄLPA MIG ATT UPPFOSTRA ER FÖR NI HAR INGEN HYFS! Sen lyfter jag från middagsbordet och stänger in mig på mitt rum. Som en tonåring. Tills minstingen kommer in och erbjuder mig att få knulla lite, bara det inte blir bebisar.

Jag har blivit en tonåring, Hillevi. Mina barn har blivit bigotta och pryda föräldrar. JAG VILL HA EN KARL! EN RÄTTSKAFFENS PRÄKTIG HEDERSKNYFFEL! EN SOLDAT VID MIN SIDA, ALLTID REDO! I VILKA OMRÅDEN VÄXER SÅNA RARA EXEMPLAR?

Stön,
Annie.”

*E-post från Hillevi till Annie den 22 april
klockan 05.33.*

”Annie! Ditt helvete är bara riktnumret till mitt. Jag tror inte det här är sant. John har blivit av med körkortet. För rattfylla, och jag har enbart suttit och grinat i en vecka. Jag vet inte var jag ska börja, det har bara kört ihop sig. Jag gjorde som du sa. Söp mig dyngrak mitt på dan i torsdags. Men tro inte att John ville röja upp efter mitt fylleslag. Nej, han krävde att jag skulle laga middag i mitt vimmelkantiga tillstånd. Så där stod jag i alkoholdimmorna med både smak- och luktsinne utslagna och for vid grytorna. I fyllan och villan tog jag kanel istället för paprika till korv stroganoffen, glömde att jag redan saltat, råkade ha för mycket dijonsenap i och satte igång med riset för sent så att grytan hann brännas vid. Maten smakade helvete och John blev så ilska att han fräste åt mig att jag var en äcklig fyllkärning och så drog han ut på rymmen igen. Hela helgen fram till i söndags fick jag ensam kureras min utomjordiska baksmälla som aldrig gav med sig och Plutten

hade diarré igen och sket ideligen på golvet som en nervös hundvalp. Varje gång jag skulle torka upp hans prestationer fick jag rusa in på toa och kräkas. Vid ett tillfälle la jag en pizza över hans lösa mocka och jag var rejält sugen på att skyffla över härligheten i en kastrull och bjuda John på när han skulle komma hemkravlande från sitt alko-race. Men mitt illamående segrade över både hämnd och hat; jag har aldrig varit så fyllesjuk ens av tonårsårens maskrosvinorgier och jag har lovat mig själv att spola kröken för all framtid. Så på söndan när jag började komma till sunda vätskor igen kom John lägligt upprullande på gångvägen med det breda åket, tutande och glad som en fotbollshuligan efter matchseger. Det var fint väder och ungarna var ute och lekte och när de såg sin pappa skuttade de in i bilen. För mig fanns inget annat val än att också hoppa in. John öste ett hållregn av ursäkter över mig. Han hade varit så stressad, sa han. De expanderade så kraftigt på företaget nu. Och han hade varit ute med några japanska finansiärer och fått lov att festa runt dem och hans mobilbatteri hade lagt av, som om det skulle duga som förklaring till varför hans hjärnbatteri slutat fungera. Jag bara suckade och han ångade på om att han hade funderat och kommit fram till

att han skulle sätta upp fasta tider på jobbet och sluta dricka alkohol och vi skulle inrätta fler roliga familjetraditioner och det här var en början, sa han. Att cruisa ut med bilen och äta mat på ett värdshus, för sånt hade vi råd med nu. Och alla barnen skulle få nya cyklar den här våren, lovade han och deras jubel överröstade Johns fortsatta löftesspridning. Ute på Värmdö stannade han vid en mack för att tanka. Bilstereon skralade ut Ebba Grön och till och med jag började piggas upp när jag såg Johns energiska rörelser vid bensinpumpen. Han blinkade åt mig och håret låg i en blank hästsvans och han hade vita kläder och såg för en gångs skull riktigt aptitlig ut, tyckte jag. Så satte han sig i bilen igen och sjöng ikapp med Thåström och gasade så bilen nästan stegrade sig. I samma ögonblick hördes ett fruktansvärt brak bakom oss och därefter det distinkta ljudet av glas som krossades, samtidigt som ett märkligt skrapande uppstod någonstans bak på bilen och John tvärbromsade, men försent. Jag frågade vad ihelvet som hänt och John – alltså, han är helt otrolig – han bara ryckte på axlarna och såg i backspegeln. Ojsan, sa han. Jag råkade visst glömma tankpistolen. Jag hann inte räkna ut vad det i praktiken innebar förän två vilt vevande gubbar kom utfarande ur ben-

sinmacksbutiken och när de kommit fram till oss, utbrast den ene ilsket på skånska: Du är tamajfaaan den tosigaste karl jag nånsin sitt!

John hade dragit med sig halva bensinstationen med tankslangen som satt kvar i bilen, vars ena sida var sönderfläkt och ungarna började gråta och jag vräkte all min uppdämda galla på John, jag tror aldrig jag skällt i sånt tempo, det var så att de fnoskiga bensinmacksbiträdena nästan började tycka synd om mannen som demolerat deras arbetsplats. Så kom polisen och inte förrän John fick blåsa i en sån där alkotest begrep jag att han för det första var full, för det andra färdig att sys in på anstalt. Eller ännu hellre: stoppas upp och sättas på museum med åsneöron på huvudet som ett typexempel på det här århundradets manliga avart.

Nu kan han inte ens köra bil längre. Och jag väntar bara på nästa katastrof, det är som om ett demoklessvärd vilar över mig.

Förmodligen har jag cancer också, nåt är ur synk med min undre värld. För nu har jag fått mellanblödningar, en massa småstänk i trosorna för jämnan. Jag sitter här framför datorn och pendlar mellan apati och raseri, Annie. Och inget av alternativen känns det minsta lockande. Snart vaknar

barnen och en ny uppförsbacke börjar.

Depro, depro...

Hillevi.”

*E-post från Annie till Hillevi den 24 april
klockan 14.30.*

”Hillevi!

Ditt läge har börjat bli alarmerande nu. Först dina mellanblödningar, som INTE är cancer. Jag tror snarare det har att göra med John. Vet du egentligen vad han har för sig? Parförhållanden är fettbildande, förfulande och könssjukdomsalstrande, Hillevi. Du måste göra nåt och det fortfarande än kvickt. Jag har en plan för dig.

A. Gå till doktorn och kolla ’muttationen’.

B. Tatuera dig, det är otroligt frigörande.

C. Du lider av BED, binge eating disorder. Jag läste om det i Cosmopolitan. Om du nödvändigtvis måste hetsäta, så se åtminstone till att spy efteråt.

Kom igen, Hillevi! Set yourself free!

Själv sitter jag här på jobbet och har precis öppnat den första fredagsölen. Vädret är sjsyst och jag har en barnfri helg och det är akut vår och nu befaller jag dig att komma hem till mig klockan sex på en drink. Sen ska vi köra ett röv på stan. Du

KONSTIGT... JAG HAR STINKANDE
FLYTNINGAR, DET SVIDER NÄR JAG
KISSAR OCH IBLAND FÅR JAG
MELLANBLÖDNINGAR. DET MÅSTE
VARA DEN DÄR NYA TVÄLEN.

måste ta dig ur ditt ghetto, Hillevi. Jag ska visa dig Stockholms utelivs dignande byffé. Det är bara att sleva åt sig så länge det går. Parkera barnen hos grannen om John är ute och slarvar. Här krävs uppställning. Move it, babe!

Annie 'get your gun'.

PS. Sätt på dig nåt snyggt och åtsmitande, inga tält. DS.”

*Telefonsamtal från Hillevi till Annies arbetsplats
den 24 april klockan 16.38.*

- Hej, det är Hillevi.
  - OK, vi kör va.
  - Nä, det går inte.
  - Vadå går inte! Allting går och det som inte går, det går förbanne mig det också. Det här ska bli en övning i konsten att gå utan rullator – fattar du?
    - Jag är så trött.
    - Klart du blir trött av att nöta den där radhuskorridoren. Jag ska pigga upp dig.
    - Men jag har stoppat i mig säkert tiotusen kalorier idag och känner mig smällfet.
    - Då sätter vi sprätt på de kalorierna med spritförtäring. Promillehalten ska skjuta i höjden som en sprudlande orgasm.
    - Jag grejar inte att dricka. Dessutom är alkohol djävulskt kaloritätt.
    - Kanhända, men man tappar aptiten av det, eller också spyr man skiten ur sig.
    - Jag är så risig, Annie. Och så har jag bergis cancer. Blödningarna fortsätter.

– Så bra! Om du har cancer blir du ju jättemager snart. Om inte annat, så av alla cellgifter du måste ta.

– Ska det där kallas humor?

– Nej men förlåt då. Vad jag menade är att förr eller senare ska man ändå en våning ner. Till graven. Passa på och lev medan du lever. Gläds dessutom åt att just ditt liv är så stort.

– Stort?

– Ja, omfångsrikt alltså.

– Mycket lustigt.

– Kom igen nu, Hilly! Jag är inte öppen för mindervärdeskomplex. Världen väntar på dig.

– Mindervärdeskomplex? Jag ser ut som en zeppelinare.

– I varje zeppelinare bor en smal själ.

– Den syns tyvärr inte. Och jag har inga snygga kläder att vira om den smala själens svulstiga omgivning.

– Jag har ett urläckert svart fodral du kan få låna.

– På din beniga lekamen är det kanske urläckert.

– Det är stretchfibrer i det, så du kommer inte undan. Det fungerar som korsett.

– Jag ger mig. Vi ses senare. Hej.

*Cafésamtal mellan Hillevi och Annie den 25 april
klockan 12.02.*

- Annie. Tog du med dig Treocompen? Stööön...
- (Gäsp.) Vad tror du? (Rafs, rafs i handväskan.) Här. Gör en åt mig också är du rar. Ser du pralinen snett bakom dig, förresten?
- Jag kan inte vrida huvudet så mycket, då kommer det att trilla av. Och jag är inte i spanartagen. Jag fattar inte hur du orkar lägga ner så mycket energi på det manliga beståndet. Fast jag har ju en gubbe...
- Det var det jag hade tänkt vi skulle råda bot på igår.
- Ja, och resultatet är väl lika skralt som mina resterande hjärnceller.
- Det här var bara en presentation av spelplanen, kära du.
- Jag skulle nog behöva studera spelreglerna närmare. Jag förstår ärligt talat inte poängen, Annie. Vad går dina krogröj ut på?
- Om du hade gjort precis tvärtom hade du kanske förstått. Hör nu här. Lektion ett hör till plån-

boksfacket: Betala aldrig för en drink. Och konversera aldrig en karl förrän han bjudit på en drink.

– Men hallå! Vad är det för förlegad inställning? Ska man prostituera sig?

– Snälla Hillevi! Prostituera sig!?! Män äger ännu en förkrossande majoritet av jordens samlade tillgångar och har genomsnittligt betydligt högre inkomster än kvinnorna. Dessutom erbjuder vi dem belevat och spirituellt sällskap. Klart de ska punga ut för den förmånen. Tänk också på alla kostsamma bantningskurer, kläder, smink, hud- och hårpreparat och eventuella skönhetsoperationer kvinnorna har fått bekosta för att utgöra behagfullt sällskap. Nä du. Lektion två berör själva konversationsnivån: När du tilltalar en herre ska du inte lägga ner engagemang och allvar i det.

– Hur ska man annars lära känna nån?

– Sluta! Bardisken är inte rätta stället att lära känna nån vid. Man ska inte låta männen lätta på sina mediokra problem – de ska bara lätta på plånböckerna. Vill de ha en kurator får de betala avsevärt mer. Du tar för seriöst på det här, Hillevi. Det är en professionell verksamhet att vara ute och mingla. Hur många visitkort skördade du igår?

– Ett. (Fiskar med sur min upp ett kort.)

KOLLA, JAG FICK
ETT VISITKORT! LARZ
ANDERZON, HAN ÄR BÅDE
POET, VINKÄNNARE OCH
GLOBETROTTER.

DU MENAR EN
ARBETSLÖS
ALKIS MED
BUSSKORT.

– Och vad står det på det? Får jag läsa. Herregud. ”Larz Anderzon”, med zeta, så patetiskt. ”Mångsysslare” – ho ho ho! Och visitkortet har han tryckt ut ur en sån där automat. Honom stod du och snackade allvar med nästan hela kvällen, som om det fanns nåt att hämta där. Och han bjöd inte ens på en drink, det fick mitt sällskap göra, i tur och ordning.

– Du är ju helt iskall! Hur kan du tänka så om människor av kött och blod?

– Blod ja. Ser du inte varggrinen, Hillevi? Inbillar du dig att det finns omtanke och värme i krogstugan? Det är fråga om jaktmarker. Och på de jaktmarker vi uppsökte igår ska man bara spanna fjädrarna. Titta på min kortskörd (halar fram sju åtta visitkort). Managing Director, VD, Produktionsansvarig, Redaktör, Filmproducent... Powerpersons! Yespersons! Det är dem man ska charma. En dag behöver du en tjänst av dem, fattar du? Men se inte så knäckt ut! Vi ska styra upp det här, detta var ju bara ett studiebesök.

– Jag måste hem nu. John lät jävligt sur på telefonen i morse.

– Oj vad du muttrar. Och alla gånger han varit ute och rumlat då? Det är din tur nu. Jag släpper dig inte förrän vi gjort en shoppingrunda. Du ska

ha en snygg kostym, en kort klänning, högklackade skor, bra smink och inte det där lågbudgetkladdet du kom med. Nästa vecka går vi till en hipp frisör och sen ska du få se på fan. Sen ska vi tråla i andra fiskevatten så du kan få dig ett nyp också.

– Men ungarna...

– Ungarna? Du har servat ungarna i nästan ett decennium, Hillevi. De har en farsa också. Du har varit ankmamma länge nog, nu är det hög tid att du börjar bygga upp ditt självförtroende.

– Jag trodde sånt växte inifrån och ut.

– Men desto bättre då att vi sätter piff på det när det äntligen hittar ut, din surpappa.

Shoppingrunda med Annie och Hillevi den 27 april klockan 16.27.

– Hillevi! Vart tar du vägen? Du menade väl inte allvar med att gå in på H&M?

– Va? Här har de ju en kollektion för storväxta. Och så är det billigt.

– Du måste tydligen omskolas från grunden, darling. (Vänder sig mot förbipasserande ung man: Åh, hej älskling! Jo, jag har smitit från jobbet för att shoppa lite enkla vårkreationer. Oooo ja. Rassla förbi en kväll, vetja. Puss puss!)

– Vilken snygging. Var det där ditt senaste plock från godisbutiken?

– Nej, det var min absolut bästa bögpolare. Visst är han gullig. (Lyser upp mot en smal välklädd tjej: Men lilla du! Vi kan väl ringas ikväll. Ja, jag kommer på tjejmiddan såklart. Pussis!) Så, var var vi nu? Jo, följ med här. (Går med bestämda steg mot NK och faller i entrén en vältrimmad och brunbränd kvinna om halsen: Men hallå, Elsa! Var det paus på Fiji? Så härligt. Ska vi ta en lunch nån dag? Fint, ses!)

- Du känner visst hela stan.
- Så är det att vara singel, Hillevi. Då har man ett socialt liv. Kom med här nu.
- Men Annie. Härinne är allting dyrt och dessutom anpassat för salladsknaprande benrangel.
- Så är det att vara singel, Hillevi. Då håller man sig i trim och har pengar över åt sig själv. (Gäll ringsignal från handväskan.) Oj, var har jag moppen nu... Sådär. Hallå, det är Annie. Tjena Jalle! Jo, jag har förlupit arbetsplatsen. Skulle det vara klart redan idag? Nej, han får vänta. Ja, jag kommer tidigare i morgon. Du har det på ditt bord senast tio. Topp, hejhej. (Lägger ner telefonen.) Jävla slavdrivare... Så, nu snabbar vi på.
- Ditt tempo är så hektiskt...
- Så är det att vara singel, Hillevi. Då utträttar man massor. Och får betalt för det.
- Ja, och jag är inte singel.
- Med den outfit vi ska skaffa dig kommer du snart att se ut som en. Härinne finns fina grejer. Titta, en sån förförisk klänning! Och så den här lilla kavajen till.
- Lilla, ja. Men gud! Klänningen kostar ju 4 000 pix...
- Det är Prada, Hillevi.
- Vad gör det för skillnad?

– All skillnad i världen. Nu får du väl ge dig, Hillevi. Läser du aldrig den tidning du en gång jobbade på? Du borde ju åtminstone hålla dig uppdaterad. Prada är ett obligatorium den här säsongen.

– John skulle aldrig förlåta mig om jag belastade vårt Eurocard med Prada.

– Jaså! Och vilka nätta summor belastar han det med då om jag får fråga?

– Det vet jag inte riktigt. Men det är ju han som betalar.

– Han som betalar! Han har en städerska, kokerska, tvätterska och barnsköterska. Vad får hon i lön?

– Inget. Vi har gemensam ekonomi.

– Men dåså. Vad har han för märken på sina kostymer och skjortor och tröjor?

– Jag vet inte så noga faktiskt. Jag tror det står Boss på den rocken han köpte i höstas.

– Då kostade den alltså uppemot tio loppor. Jag har dessutom sett att han bär Helmut Lang. Och du vaggar runt i gamla tygsjok. I bästa fall ser du ut som en polsk bordellmamma. I sämsta som ett militärtält med kamouflage av sylt- och flottfläckar. Nu skärper du dig. Prova den här. Och den här och den här och den här.

(Efter en stund av stänk och stön i provhytten.)

– Puh, den sitter som en elastisk binda. Eller kondomen som kramas.

– Se det som att du ger dig själv en stor kram. Plus att du inte har råd att växa ur en så dyr förpackning. Få se nu då... Wow! Du är ju som ny.

– Ny? Mitt höftparti är i högsta grad intakt. Det skulle behöva trafiksäkerhetskort när jag är ute bland folk. Särskilt här bland alla sylfider...

– Det råder vi snart bot på, snäckan. Nu går vi till Camilla Thulins korsettaffär. Och så köper du upp dig på riktiga sminkprodukter. Kanebo och Clarins. Ditt hår måste också fixas, du ser ju ut som gammal fuskpäls i nacken. Det skriker missionärspåsättningar om det.

– Plutten brukar sitta och tvinna nackhåret på mig...

– Smäll honom på fingrarna, annars blir han som John.

– Påminn mig inte om John. Han är säkert dundersur för att jag inte är hemma när han kommer och för att han behöver gå in till granntanten och hämta ungarna. Han avskyr grannkärringen.

– Han avskyr kvinnor, Hillevi. Som de flesta män gör. Nu ska vi få fason på dig först och främst. John går det aldrig att få fason på.

(Drygt två timmar senare.)

– Fniss. Mitt Eurocard luktar bränd plast, Annie. Tror du John märker nåt?

– Överhettade kontokort har en benägenhet att ge kallduschar en gång i månaden. Var iskall du med för en gångs skull. Oj! Jäklar, Hillevi!

– Vadnu?

– Såg du inte vilken stilig karl som passerade nästan hudnära intill oss? Undrar just om han är unkis.

– Var det inte du som prisade singellivet nyss?

– Jovisst. Men man kan väl få lov att fantisera.

– Om vad?

– Om att få exploatera nån annans plastkort emellanåt. Så som du får, men så sällan har vett på att utnyttja. Idag har du varit duktig, stumpan. (Vrider huvudet ett halvt varv.) Jävlar, vilken maxpoängare som går där – ser du honom, Hillevi? Rena rama Gudibrallan, alltså. Eller där! Kolla!

– De kollar på dig också. Mig märker de inte ens, trots att jag är dubbelt så bred.

– Men du har ju inte ens läppstift på dig, gumman. Då vet de redan på reptilnivå att det inte är lönt.

– Denna ständiga ytfixering! Jag vill väl ändå vara mer än summan av färgat grisfett.

– Det fettet får man valuta för, i motsats till annat fett, Hillan. Se där, nu kommer en mansbit till. Mums!

*E-post från Hillevi till Annie den 29 april
klockan 20.24.*

”Hej stumpis och tack för senast.

John tyckte att mina nya kläder såg fnaskiga ut, sa han. Han märkte inte att det stod Gucci och Prada i dem, som väl var. Han muttrade bara surt att kläder från tonårskollektioner satt för trångt på mig. Så från och med nu hårdbantar jag och det gillar han inte heller. Han verkar skraj att jag ska bli attraktiv och det triggas igång mig. Därför har jag fått blodad tand och äntligen skrivit in ungarna på dagis. Jag har också anmält mig till en kurs i grafisk formgivning. Men ibland blir jag bara perplex. Det är som om jag lever i ett vakuum. John kommer hem till maten och försvinner tillbaks till jobbet igen. Och nu har han varit torrlagd sen det där med rattfyllan. Det är så tyst mellan oss, Hillevi. Var det så här din skilsmässa började ta form? Jag vill ju inte skiljas...

Suck,
Hillevi.”

*E-post från Annie till Hillevi den 30 april
klockan 20.03.*

”Äntligen blir det helg!

Jag känner mig totalt mörbultad av alla värfester. Det är ett sånt slit att parta varje kväll. Ett smutsigt jobb men nån måste göra det. Hela veckan har det varit tillställningar och branschträffar och middagar och jag har frotterat mig så frenetiskt att det känns som om käften gått ur led på mig och min lever är förmodligen flamberad. Karriärklättrandet sker mest via mun mot mun-metoden, med hjälp av oral stimulans i flytande form. I tisdags var jag hemma lagom tills ungarna skulle väckas, så jag smög in i sovrummet och bytte till morgonrock, varpå jag väckte barnen utan att ha fått en nypa sömn och så satt jag vid frukostbordet och försökte hålla skenet uppe. Min tonåring observerade genast med sin falkblick att make-upen satt kvar och jag fick låtsas ha brått till jobbet och sa att jag redan hunnit sminka mig. Gud, vilken arbetsdag! Och så var det bara på det igen. 'Lättalkoholism' kallas glidmedlet i karriären och

nu tänker jag ägna helgen åt att dränera promillehalten.

Det ser ut som en skilsmässa under uppsegling på din front, Hillevi. Rena skolboksexemplet. Och jag kan inte annat än gratulera. Kom hit om det blir för mycket, så kan vi slöbläddra i internationell dampress, knapra på lightprodukter och glo oss igenom ett dussin gamla Falcon Crest-avsnitt där snyggingen Richard är med. Jag har lånat alla supersåpor av en såpgalen väninna. Men lämna ungarna hemma, för jag är barnledig.

Stay tuned,
Annie.”

*Telefonsamtal från Hillevi till Annie den 1 maj
klockan 14.54.*

– Hej, det är jag. Fast jag önskar att jag vore nån annan.

– Vad har John gjort nu?

– Vi var och tittade på majbrasan igår på Valborg. En familj bland andra familjer ur radhusträsket. Du säger att varggrinen dreglar i krogsvängen. Det kan jag tala om att de gör i förortens familjesväng också. Männerna flackar med sökarljuset tänt i blicken. Deras fruar kacklar efter ungarerna som ränner runt och de skickar menande mördande ögonkast mot papporna. Den enda värmen som alstras härrör sig från brasan i mitten. Annars bara kyla och leda. Alla tycks fråga sig om livet verkligen inte blir roligare än så här.

– Du har äntligen hajat, hör jag.

– Alla har väl hajat, men de vågar inte ta konsekvenserna. Folk vantrivs ihjäl. Och John var helt frånvarande. Jag önskade nästan att han skulle ta sig några järn, för när han är nykter är han fullständigt hopplös. En levande död. Jag kom på mig

med att be till Gud att han bara försvann. Och så gjorde han det. Han försvann!

– Vart då?

– Inte vet jag, men det här känns läskigt. För i morse kom ett par grabbar hit med hans plånbok som de hittat där vid bålet. Tömd på kontanter såklart. Då fick jag en sån makalös ångestattack att jag fick lust att hoppa i sjön. Vad gör jag nu? Ringer polisen?

– Ja, polisanmäl honom för försumlighet. Vilket fä!

– Men tänk om det har hänt honom nåt!

– Om det ändå vore så väl. Men tyvärr är det ju så, att inga nyheter är goda nyheter...

– Jo, men eftersom han tappat plånboken med sitt leg i, så kanske han inte går att identifiera.

– Nej, för i mörkret utan leg och titel är alla karlar skit. Och var John än befinner sig nu, så tycker jag ändå det låter som om han är på väg mot sin egen undergång. Men gör inte misstaget att tro att du kan dra upp honom. Han kommer att dra ner dig istället.

– Usch, nu tycker jag plötsligt så synd om honom!

– Hördu, Hillevi. Lyssna noga nu. Den största karaktärsdefekt vi kvinnor har är att vi tycker

synd om männen. Det är ett sånt oerhört raffinerat självbedrägeri, det där medlidandet. Det byter namn på vägen upp till medvetandet och när vi öppnar käften nästa gång, kallar vi medlidande för kärlek. Men det är inte ett dugg synd om karlarna! Titta bara hur det gick för mitt ex! Jag drillade, dullade och knullade. Gödde hans ego, födde hans gener. Jag höll honom under armarna tills jag stöp. Då knallade han bara vidare med vingmuttern i ryggen som jag hade både installerat och dragit upp. Sen vandrade min bisarra skapelse vidare rätt in i nästa famn. Kalle Ball sket så det small. Nu är han omgift. John är samma skrot och korn...

– Säg inte så där! John behöver mig. Han skulle inte klara sig utan sin familj!

– Har han sagt så, eller?

– Han säger det jämt.

– Ha ha ha! Så säger de allihop, men det är bara för att kroka upp oss. Sluta lyssna på vad han säger, Hillevi! Se vad han gör istället. Om familjen betydde så mycket för honom, varför betedde han sig som en zombie igår och bara lämnade er i sticket sen? Va! När ni skulle ha det trevligt och utföra denna årliga familjetradition vid majbålet?

– Men jag var själv inte särskilt hjärtlig. Jag är

ju fortfarande sur för att han rev ner en bensinstation. Jag borde nog ha varit lite snällare mot honom...

– Jaha, nu är du där. I självförebråelsernas bottenump. Har du inte redan försökt med allt? Du handlar, lagar mat, tvättar, serverar och snyter ungar. Jag förstår inte vad du menar med att du dessutom borde se så jävla glad ut?

– Han får ju inte komma till längre. Det var säkert ett par månader sen sist nu. Förutom den där välsignade kvällen då han var så kärleksfull. Jag har dessutom kvar de här envisa mellanblödningarna.

– Ja just det! Vad är en enda kärleksfull kväll mot tusen skitfulla? När en man är kärleksfull är det bara av skuldkänslor och dina blödningar är förmodligen beviset. Vakna upp! Du måste gå till gynekologen och få Johns rätta namn skrivet på fittan – det stavas horbock.

– Åh gud! Nu kommer han. Hjälp, han rasar omkull i hallen. Jag måste hjälpa honom, vi hörs. Hej.

*Telefonsamtal från Annie till Hillevi den 3 maj
klockan 11.42.*

– Ulk...

– Hallå, vem är det?

– Klök... det är jag... raap...

– Jaså är det du, Annie. Kan jag ringa upp dig, John håller på att...

– Näää minsjäl! Nu är det din väninna som är i nöd och jag kräver att få gå före den där knölfödan. Harkel... stöön...

– Oj, du låter sjuk. Det är bara det att John står ute i trädgården och pinkar ner i grannens källarfönster. Han är redlöst full.

– Det var jag igår. Och jag har fått missfall.

– Missfall?

– Ja, genom munnen. Jag har kalvat hela morgonen och jag vet inte vad jag fick upp men det var inbakat i blod.

– Vad är det med folk nuförtiden? Varför super alla ner sig så förbannat?

– Men tyck synd om mig då!

– Tänk, att exakt så säger John. Eller sludrar.

Tyck synd om mig då...

– Honom är det inte synd om! Han har ju dig som skyfflar upp kvarlevorna av honom.

– Jaha. Men mina kvarlevor är det då ingen som skyfflar upp. Därför har jag tagit konsekvenserna av den vissheten, och håller mig i enlighet med den nykter. Du skulle ju ta det lugnt och vila upp dig i helgen, sa du.

– Ja, men mina barn kommer hem i kväll, och då får man ju passa på. Aj aj aj, min skalle...

– Just att dina ungar kommer hem borde väl vara ett tungt skäl till att avstå från alkohol. Du har faktiskt dig själv att skylla... Åh nej, nu kommer grannkärringen ut, som John hatar. Att han inte har skam i kroppen! Visa upp sig i ett sånt tillstånd... Men vad i hela friden gör han!?! Han har fått totalspader, herrejesus... han riktar sin ousinliga pisstråle mot vår närmaste granne, han är absolut inte klok nånstans... Gud, så jag skäms. Nej, det här går inte, jag måste lägga på nu, Annie.

– Ulk... Din svikerska!

*Telefonsamtal från Hillevi till Annies arbetsplats
den 6 maj klockan 13.22.*

- Hej, Annie!
- Hejhejhej...
- Vad stressad du låter.
- Ja, jag är stressad. Jag arbetar faktiskt, Hillevi.
- Precis så där låter John när jag ringer. Suck.
- Arbeit macht frei. Nu måste jag koncentrera mig. Hejdå.

*Telefonsamtal från Hillevi till Annies arbetsplats
den 8 maj klockan 10.30.*

– Hejsan!

– Jaha, är det du igen.

– Stör jag?

– Exakt så skulle man kunna uttrycka det, ja.
Jag har en djävulsk deadline som snart slår käftarna om mig. Hör av dig om en vecka.

– Jahaja. Vi hörs då. Hej.

*Telefonsamtal från Hillevi till Annies arbetsplats
den 11 maj klockan 09.37.*

– God morgon!

– Hejhej. Vi får ta det här samtalet fort, för tio har vi möte och jag måste försöka kapa åt mig Estrellakampanjen. Jag tar livet av mig om jag inte får den. Hela helgen har jag suttit och spånat på hur jag ska lägga fram texten. Vad vill du?

– Jo, John...

– Alltså ursäkta! Men jag vill inte sitta på arbetstid och höra om den där luspudeln till man du har. Män är ointressanta i allmänhet och John är det i synnerhet!

– Värst vad du är snorkig då!

– Amen fatta, Hillevi. Vi lever i ett prestations-samhälle. Det är ett litet fåtal som kan ta det så lugnt som du gör. Kan du inte ringa ikväll efter mitt gympass?

– Men jag är på kvällskurs då.

– Kul. Men jag vill inte höra mer om vad din man har hittat på.

– Vill du höra vad jag har hittat på då?

- Ett snabbreferat, tack.
- Du är så jävla otrevlig så jag har inte lust att berätta.
- Welcome to my working week! Jag håller på att ta mig upp ett snäpp i karriären och då fattar du väl att ingen karl ska kunna komma emellan mig och min framgång. Speciellt inte din karl! Äsch, nu kommer ett samtal på min linje, jag måste tyvärr lägga på. Mejla istället, är du söt. Hejhej.

E-post från Hillevi till Annie den 11 maj klockan 10.02.

”Annie! Tror du jag ringer dig i onödan? Det blir alltså bara värre och värre tills det allra värsta händer. Det var i alla fall nära att det hände. Jag var hos gynekologen förra veckan och John skulle passa barnen under tiden, det var sent på eftermiddan. Första chocken fick jag där. Jag hade klamydia! Det är därför jag haft blödningar. John har varit otrogen och det övergår mitt förstånd. Ändå kände jag mig så befriad mitt i känslan av att vara besudlad. Som att jag inte längre är skyldig honom nåt. Så jag åkte hem och planerade ett kallt och rationellt samtal med den otrogne hunden. Men när jag kommer innanför dörren springer bara två barn genom korridoren för att möta mig. John sitter och glor på teve. Sover Plutten? undrar jag. Han ser sömngångaraktigt på mig och jag känner bums igen det; han är på pickalurven. Och Plutten är borta! Jag får ett hysteriskt anfall och springer ut för att kalla på minstingen. Men han syns inte till nånstans. Då ringer jag polisen. Och det tar en

evighet innan jag blir framkopplad. De skickar ut ett par radiobilar och mitt livs värsta väntan inträder. Det är den rena fasan, vitlarmande skräck som spänns åt för varje ödesmättad sekund som passerar genom mitt nakna medvetande. Jag tänker att om Plutten återfinns levande, så var detta sista inropet. Jag ska ta vad jag har och springa så fort benen bär. John har förbrukat allt kapital. Han kan inte ens se efter sina egna barn. Och han har smittat mig med en billig könssjukdom som kunde stått mig dyrt. En halvtimme efter att jag ringt polisen, kommer en av grannarna med Plutten i handen. De hade stött på honom i en lekpark tre kvarter bort. Jag faller ihop. Och jag orkar inte ens tala med John.

Nu ska jag söka jobb.

John sover borta för det mesta, vilket tilltalar mig i allra högsta grad. Han får gärna skvätta runt med sitt klamydiaindränkta ollon.

Jag är inte ledsen, bara arg. Skakad men inte störd.

Och jag har gått ner sex kilo!

Grrrrlie power!

Hillevi.”

E-post från Annie till Hillevi den 12 maj klockan 12.34.

”Förlåt stressen.

Just nu sitter jag och slafsar i mig take away-sushi som fastnar mellan mina metallfärgade naglar och jag känner mig som en karikatyr av den jäktade ensamstående yrkeskvinnan. Middle youth-fenomenet personifierat. Det är inte kul att vara ung förrän man blivit medelålders. Då kan man ogenerat spana in allt tvåbenat hankönet. Eller – om jag ska vara ärlig – allt tvåbenat oavsett kön, endast könsmognad är numera ett nödvändigt kriterium. Har du hängt med i det lesbiska högtrycket? Vilka superbabes! Och de kör med tempererade dildos, så ett litet flatnyp ser jag allt fram emot att testa vid tillfälle. Tyvärr har inga köttsliga tillfällen hamnat i mitt knä än. Det enda som hamnar i mitt knä är barn och arbetstillfällen. Och jag nöp kampanjen – yes! Fast på privatfronten som sagt intet nytt. Suck, vad jag är orörd. Jag känner mig som ett restaurangkök, men det jag visar upp är läckert uppdukade delikatesser.

Jag jobbade i köket på en lyxkrog en gång för tusen år sen. Restaurangen besöktes av höga her- rar och förmögna sällskap. Gud om de sett vad som pågick i köket. Där jobbade en marockansk kille med ständigt megafjong eftersom han var konstant kåt. Han brukade köra en banjo på tall- riken varje gång en riktigt prominent gäst skulle käka där. Så kom han med dolmen ovanpå anrätt- ningen och underst låg en sås som inte fanns med på menyn.

Han var en äkta sprutglad sjuver. Brukade jaga oss med levande humrar och hittade alltid på nåt streck. Men då lärde jag mig att man aldrig ska visa köket. Allt ska presenteras i salongsmiljö sedan det tillverkats i ett kaotiskt kök som sjuder av svordomar och kroppsvätskor. Framgång är en bländande synvilla. Ibland blir jag själv bländad. Tills jag landar med ett brak bland fiskpinnar och smutstvätt. I mitt personliga kök en mulen vårdag i maj. Inte ens en förälskelse på lut. Ingen som ringer och stör mig i stekoset.

Skönt att du äntligen fattat att John prasslat. Hur kunde du vara så säker på motsatsen? Och vad tänker du göra åt saken? Smid medan järnet är varmt, Hillevi.

Du måste ta dig hitom skilsmässograven innan

han vaknar till liv, för då våras det för vampyrerna.

Framåt marsch,
Annie.”

Telefonsamtal från Annie till Hillevi den 13 maj klockan 11.59.

– Hillevi, håll i dig!

– Jo tack, det behöver jag verkligen. Vet du vad John...

– John kan flyga och fara, Hillevi. Eller rättare sagt: du och jag ska flyga och fara. När jag kom till jobbet i morse kallade Jalle in mig på sitt rum och jag la på en härsken min, eftersom jag var hundra på att han skulle dumpa ännu mer jobb på mitt bord, han har verkligen kört skiten ur mig sista tiden. Men han såg så servil och blid ut att jag befarade att han tänkte fria eller nåt, nyskild och dan som han är. Misstänksamt satte jag mig ner mittemot honom och lät honom slicka i sig min nya snäckfärgade Dries van Noten-dräkt. Han satt alldeles tyst och log introvert i säkert en minut. Så räckte han plötsligt över en blomsterkvast han hade gömt under bordet. Och i den låg ett kuvert. Som innehöll en resa för två till San Remo. Jag hade ju raggat hem ett superfett konto och nyss hade byrån fått besked om att alla kun-

der jag haft ansvaret för i fjol var så nöjda att de ville anlita oss igen. Så Jalle gav mig den här fringisen. Från och med lördag och en vecka framåt ska vi ta San Remo på sängkanten – YEAHH!

– Men John...

– Menjohnmenjohnmenjohnmenjohn... Har du bara en hjärncell? Eller John-cell? Människa! Packa väskan! Pronto! Jag vet vad det är med John. Han är aldrig hemma, va.

– Nej, och jag vet inte...

– Vem som ska passa småttingarna, nej. Ring Johns jävla morsa! Hon tar dem garanterat.

– Men då kommer ju hon att tro att allt...

– Är ditt fel, ja. Söta dumma Hillan – en svärmor är en svärmor är en svärmor. Hon kommer alltid att tycka att du är en satmara och att det är synd om hennes gullplutt till son.

– Hon och jag har en ganska bra relation ändå.

– Dåså. Då passar hon ungjävlnarna medan du vilar upp dig. Förresten har man en bra relation med sin svärmor så länge man tjänstgör som glidmedel mellan henne och sonen. Tror du att jag har nån som helst relation med min exsvärmor sen skilsmässan? Du klöser på en vägg om du tror att din svärmorsrelation står mellan henne och dig. Kom igen nu. Jag bjussar på en sydlig resa och du

bangar. Med mig har du en riktig relation, basta!
Ta chansen nu och grilla dina kärlekshandtag.

– De har faktiskt reducerats ganska ordentligt.
Jag väger bara 69 kilo nu.

– Duktigt jobbat, Hillevillan. På söndag glider vi
söderut. Glöm inte kådisarna.

– Menar du att jag skulle...

– Det är en grundlag, Hillis. Gud nåde dig om
du återvänder till den nordiska depressionen utan
att vara nyspetsad. Nu måste jag fixa iväg några
filer. Puss, hej!

*Telefonsamtal från Hillevi till Annie den 15 maj
klockan 19.57.*

- Hej, det är Hillan. Han är fanimej inte riktigt riktig.
- Yesterday's news (gäsp).
- Han har spärrat mitt kort.
- Jahaja. Där kom den. Du ska veta, att det är bara förspelet. Snart börjar huvudakten.
- Jag skulle köpa en ny baddräkt till min nya figur, och fick stå där med skammen när jag skulle betala. Det enda jag har nu är mitt ICA-kort med matpengar på.
- Dra ut de pengarna genast.
- Du, det har jag faktiskt redan gjort.
- Bravo! Du artar dig. Se till att plocka svinets plånbok på kontanter inatt när han sover. I krig och kärlek är allt tillåtet.
- Mmm, jag gissar att moralen blir den stora förloraren, som i alla krig.
- Moral i det här läget, Hillevi, är att se till att inte du blir den stora förloraren. Nu måste jag rusa till kärringgrillen och preparera mig för solen

innan laxermedlet börjar verka. Vi har haft fredagsmys här hemma med oljiga tacos, och den fettsalvan tänker jag då rakt inte låta stanna kvar länge i kroppen. Ses på Arlanda i övermorgon klockan sju prick. Ciao!

På flygplatsen i Nice den 17 maj klockan 12.37.

– Hillevi (flämt)! Vänta här med väskorna. Jag måste in på toan och lägga en blaffa, tror jag... (En stund senare.) Satan vad skönt att få hulka ur sig det äckliga flygplanskrubbet och alla jordnöter. Jag måste ha en klunk vodka... Men hjälp! Var är min taxfreepåse? På toan såklart, bara inte nån snott den nu. Där ligger ju smink och parfym för tusentals kronor! Vänta här...

(En kort stund senare.)

– Stööön. Gud vad mycket folk här är.

– Puh, påsen låg kvar. Så, var är vår eskort... aj, jag vrickade foten! Hur hade den jävla skodesig-nern tänkt att man skulle ta sig fram på de här styltorna, aj som attan... ah! Där framme står en fransos eller spagge med en skylt, det måste vara vår chaffis. Ser du vad som står på skylten?

– Det står Juliette Binoche, kära du.

– Ja jävlar! Det är ju filmfestival i Cannes! Men vi måste väl också bli hämtade. Ser du nån skylt med mitt namn?

– Nä.

– Så fräckt! Ska vi behöva lifta till San Remo? Jävla snåla Jalle som inte beställt hämtning! Aj, min vrist... Fan, vad det dräller av bortskämt filmpatrask här då! Varför blev jag inte filmstjärna istället. En sån lättingtillvaro... var har jag nu gjort av mitt puder... snälla raring, kan du hålla upp puderdosan så jag kan se i spegeln medan jag kladdar på mig lite läppstift... nej, håll den vinklad uppåt... sådärja, men GUUUD så jag ser ut i håret...

– Ledsen över att behöva påminna dig om att du inte är filmstjärna.

– Nä, det är jag tyvärr för intelligent för. Puh, nu kommer bagaget också. Finns det inte nån karl tillgänglig här?

– Till vadå?

– Till att bära vårt bagage, såklart. På de här breddgraderna har artigheten inte hunnit bli knockad av jämställdheten.

– Jag trodde att din livsfilosofi gick ut på att stå på egna ben.

– Det var bagaget jag talade om, Hillevi. Inte benen. Nu ska vi plocka Medelhavsmännens rusin ur kakan. Härnere är den vanligaste orsaken till att karln lämnar sin fru att hon inte liknar hans morsa tillräckligt mycket. Men vi nöjer oss med

aperitifen. Det äkta ståndet föregås nämligen av ett annat och mycket bättre stånd: uppställning. Se, där står ju en spagge och glanar mot oss. Honom suger vi!

På hotellrummet i San Remo den 17 maj klockan 19.54.

– Hillevi, för fan. Vakna nu. Det är inte läge att gå i ide. Snarkar gör du också. Upp och hoppa så bombar vi stan.

– Jag är redan bombad (gäsp).

– Man kan inte sova bort sitt liv.

– Kan vi inte vänta med att gå ut tills i morgon...

– Man blir dum av att vänta, Hillevi. Kavaljeren som körde oss hit möter upp i lobbyn om en timme. Nu ska vi fiffa.

– Stöön. Jag kanske måste ringa John och fråga hur det är med ungarna.

– Vad i hela friden är det med dig, kvinna! Du är här för att pausa från familjeterrorn. Hör jag ett ord till om din gubbe eller dina knattar så får jag tuppjuck. Det är förresten precis vad du behöver. Ett juck.

– Suck. Jag är frigid, Annie.

– Det finns inga frigida kvinnor! Det finns bara odugliga älskare. Som John.

- Han var bra i början.
- I början tror man att vemsomhelst är bra eftersom män anstränger sig lika mycket för att uppfattas som bra älskare som vi anstränger oss för att uppfatta dem som bra älskare. En sorts kreditmaximering. Sen kommer saldot, och det ligger på minus. Som alltid när man lever på kredit. Därför är det bäst, kära Hillevi, att fräckt glupa i sig av startpaketen och spola fortsättningen.
- Men då kan man väl aldrig få en relation att djupna.
- Nähä, och än sen? Vem behöver se ner i djupet av en grav? Dit är vi ju ändå på väg, vare sig vi vill det eller ej.
- Jag tänkte nog snarare på närhet och gemenskap.
- Det är bara en klyschig illusion, Hillevi. Fysisk närhet är vad vi får när det är som allra bäst, och det är faktiskt inte alls särskilt dumt om vi bara sniffar lite lätt på den och sen släpper den medan vi ännu mår bra. Det är intensiteten och inte längden som räknas – jo, en viss längd måste ju till förstås. Om jag ligger med en karl i sängen efter en het natt, då super jag in den närhet jag behöver under bara några minuter. Den kan man leva på i flera dar, ibland veckor.

- Jag tror du lurar dig själv.
- Det är du som lurar dig själv! Förresten luras alla hela tiden. Innerst inne är vi bara ett stort frågetecken. Eller en nolla. Och den ska vi spackla igen nu. Var är Clinique-concealern du köpte på planet?
- Phööö... vad är det för mening med att sminka sig? Det är ju bara jobbigt sen när man ska torka av sig kladdet.
- Men din hopplösa depphoppa! Om man lever dör man, har jag ju sagt. Om man super blir man bakis, om man sminkar sig får man torka av sig. Men om man både sminkar sig och super sig full får man ett knull och då gör man flera flugor på smällen och det är ju det som är grejen. Smällen alltså. Man lever för att åka på smällar för då känner man att man lever och den där inneboende nollan är fylld av lidande och då blir man intressant och så får man knulla ännu mer och få ännu fler smällar tills hela den här blåsningen är över.
- Det är helt otroligt vilken cynisk livsfilosofi du odlar, Annie. Man lever väl ändå inte för att få så många knull som möjligt. Jag har goda skäl att tro att det är du som är deppig, innerst inne...
- Men greppar du inte? Jag sa ju precis att vårt innersta inne är ett hålrum och att meningen med

livet är att ösa in så mycket man hinner i det.

– Jag tycker meningen med livet borde vara att ösa ut så mycket skit som möjligt så att man slipper gå och kånka på den.

– Det behövs inte, Hillegumman. Vi läcker ändå som ukrainska härdsmlätor. Allt läcker ut och sipprar ner i jorden. Tänk bara hur många ton spermier som dagligen sölas ut och förslösas, så många biljoner barn som inte blir till...

– Ja, tänk på alla onödiga knull (suck). Kan du långa hit vinaren. Det vore ju synd om allt spilldes på dig.

– Sådärja, nu börjar du fatta galoppen. Pumpa i dig bara, så går jag och läcker ut lite gult på toa...
AAAAHH!

– Hallå? Vad var det som hände?

– Kom hit och titta! Jag har fått en helt ny rynka vid vänstra mungipan. Jag svär, den var inte där i morse!

– Du såg den väl inte då, förresten ser jag ingen rynka. Jag ser att du fått en liten kvissla däremot.

– Men det är ju det som är så hemskt, Hillis! Jag har så breda fåror att en finne får plats i dem. Herregud...

– Klimakteriet möter puberteten, ha ha...

– Det där var väl inte ett dugg jävla roligt! Du

vet ju vad som kommer att segra.

– Ja, men vadåå? Du sa ju nyss att döden är en befriare eller hur du nu uttryckte saken.

– Jag sa att allt förspills och att vi inte blir klokare med åren. Dum och ung är trots allt bättre än dum och gammal.

– Se det istället som att du har förtjänat den där rynkan.

– Jaså! Vari består mitt brott om jag får fråga? Jag har inte förtjänat ett så här hårt straff.

– Nej, det sa jag inte. Jag menade att du har jobbat hårt för varje rynka.

– Och det här är tacken för hårt slit! Kan du fixa en ginochtonic, darling. Med mycket gin.

– Alkohol fördröjer definitivt inte åldrandet.

– Kanske inte. Men man blir svullen av det, och då syns skrumptendenserna mindre.

– Du tänker så förbaskat kortsiktigt, Annie.

– Tacka fan för det. Underbart är kort. Botten upp!

I hotellfoajén klockan 21.09.

– Hillis, se upp. Därborta står våra kavaljerer. Hur sitter pudret? Syns finnen?

– Nä.

– Rynkan?

– Nä. Hur sitter mina bilringar?

– Finfint. Här vill karlarna ha nåt att hålla i.

– Chaffisens kompis ser ju riktigt trevlig ut. Inte alls en sån där casanovaknöl jag hade väntat mig.

– Han är reserverad åt dig, Hillan. Ta för dig.

– Så vulgär du är. Jag vill inte känna mig som Kåta Kajsa på knullstigen, jag är en gift trebarnsmamma som vill lära mig lite om de italienska familjetraditionerna.

– De italienska familjetraditionerna står mitt framför näsan på oss.

– Oj, vilken stilig karl... CIAO! (Ljudligt fnitter.) Oh la la!

– (Hyschande.) Var inte så vulgär, Hillevi.

Vid hotellpoolen den 18 maj klockan 15.03.

- Oh la la, Annie! Mama Mia...
- Jaså, det är dags för den förlupna hyndan att dyka upp nu.
- Ja, men det är bara för att byta om och fräscha till mig lite. Giovanni hämtar mig igen om två timmar.
- Va!?! Ska du ut med honom ikväll igen?
- Absolut! Han är underbar...
- Kom ihåg att underbart är kort.
- Ja (suck), en vecka går så fort.
- Så du ska drälla med den där spaggegubben hela veckan? Hur står det till i boetten? Jag trodde du skulle passa på att smaka av sortimentet nu när du har chansen.
- Jag har redan upptäckt min favoriträtt, Annie.
- Hur fanken kan du veta det?
- Vi hade en suverän dialog hela kvällen, och han sa att han alltid drömt om en kvinna som var som jag.
- Yttrade han denna sockriga fras före eller efter knullet?

- Både före och efter alla fem knullen.
- Mama Mia. Det är verkligen riskabelt att vara så svältfödd...
- Ska inte du träffa Antonio ikväll igen?
- Ha! Nähädu. Han är utexaminerad. Ikväll ska jag fälla den där hannen. Ser du honom? Puddingen med svarta badbrallor på andra sidan poolen. Nu tittar han hitåt igen. Vi har kört en hejdlös flört hela eftermiddan. Spana in hans paket, så förstår du vad jag menar.
- Nej, Annie. Jag förstår inte din enorma penisfixering.
- Jaså, minsann. Då vet du inte mycket om mänskligheten, raring. Alla är penisfixerade. Männena är fixerade vid de snoppar de har och kvinnorna är fixerade vid de snoppar de inte har.
- Det där påstod Freud för att han själv hade så liten pitt att han behövde överdriva dess betydelse.
- Men dåså. Hela vår moderna förståelse av människans psykologiska drivkrafter är alltså präglad av storleken på en enda mans penis. Snacka om kukfixering! Och varför är du så uppåt idag? Jo, av det enkla skälet att du precis fått stock.
- Nej, du börjar i fel ände, Annie. Jag kan få hur

mycket stång jag vill. Av John. Men jag vill inte. Giovanni behandlar mig som en kvinna, och då tänder jag. Det handlar om respekt.

– Jomen, tjena. Det handlar om djurisk lust att söka nya genkombinationer. För dig. För Giovanni handlar det om ett kryss i sängstolpen.

– Jag blir snart förbannad om du fortsätter så där, Annie. Du har förlorat all respekt för människan och det är verkligen tragiskt.

– Ecce homo, va! Det handlar inte om respekt. Det handlar om att se människan som hon är, vilket inte alltid är en vacker syn. Du är en obotlig romantiker, sötnos. Se bara till så att du inte går och kärar ner dig i denna där.

– Varför inte? Du har ju gnällt hela våren om att du vill bli kär. Du är bara avundsjuk för att det inte säger klick. Men det kan faktiskt hänga samman med din avskräckande misantropi.

– Jag har inte råd med filantropi! Att bli kär är ren välgörenhet! Och det passar inte mig för närvarande. Man jobbar så mycket sämre när det kvittrar runt skallen och jag håller på med en karriär som ingen Giovanni i världen skulle få lov att stoppa.

– Varför skulle karriären saboteras av att man känner sig uppskattad?

– För att vi kvinnor trots vår omsusade simultankapacitet inte har förmåga att skaffa oss bekräftelse från mer än en källa åt gången. Kärlek och arbete går därför inte att kombinera.

– Du har då sannerligen gett upp, Annie. Nej, nu måste jag snofsa till mig innan Giovanni dyker upp. Jag längtar redan. Han är så artig och så uppmärksam. Ger hela tiden komplimanger. Får jag låna ditt rosa nagellack?

– Visst. (Muttrande för sig själv.) Jäkla tonåring.

*På en trottoarservering i San Remo den 21 maj
klockan 13.44.*

– Ska du inte äta din sallad, Hillevi? Mozzarellan
härsknar snart.

– Nej, jag har ingen aptit. Kan du räcka mig en
cigg.

– Du röker ju inte.

– Nej, egentligen inte. Jag slutade när ungarna
damp ner. Men nu är jag så sugen på allt jag gjorde
innan dess. Åh, Annie... Varför blir livet så här?

– Vadå så här?

– Jag menar... allt är liksom så upptrampat. Det
är inte spännande längre. Jo, det är jättespännan-
de när jag är med Jojo.

– Jojo? Har du redan gett den italienske tjuren
ett smeknamn?

– Ja, han kallar mig Labella.

– Oj, vilken kraftansträngning.

– Vi har det hur mysigt som helst tillsammans
och nu ska jag snart återgå till trampkvarnen där-
hemma. Jag vill rymma!

– Men gör det då!

- Det går ju inte, fattar du väl.
- Sånt händer. Löpska hemmafruar som lämnar allt i sticket för en passion.
- Men jag kan ju inte lämna ungarna. Och hur skulle jag livnära mig?
- Du kan väl leva på kärlek och luft.
- Är du ironisk?
- Där satt den.
- Men varför är du så negativ, Annie!
- Väx upp, Hillis. Vi har åkt på en sydlig semestertripp och du trillar rätt in i en schablon på två röda. Den där Don Juan-typen roar sig med turistande damer på löpande band och du torskar som en fluga på en hästskit.
- Han är ingen Don Juan-typ! Han säger att han aldrig känt så här förut...
- Han säger. John säger. Du måste bli immun mot denna slippriga lip service som löser upp din hjärnsubstans.
- Har du slutat tro på att kärlek och äkta känslor existerar?
- Nej, men jag har slutat tro på äktheten i vad män säger, Hillevi. Och det är en nykter inställning som gör att jag inte snavar över deras snubbelråd.
- Är du svartsjuk på mig och Jojo?

– Jag är besviken på dig. Vi åkte hit för att roa oss på enfaldiga karlars bekostnad. Jag fixade resan, jag fixade herrsällskap och så går du och degar ner dig på rot och man ser knappt röken av dig! När vi ses är du influffad i sockervadd. Innan var det ett evinnerligt gnäll om John. Nu är det ”Jojo” som allt kretsar kring – när ska du ta tag i ditt eget liv?

– Jag gör ju det! Mina andar har vaknat och jag känner mig pånyttfödd. Jag är kvinna igen och jag ser på mitt liv med... Hallå! Du lyssnar ju inte...

– Men halleluja, vilken läckerbit som går där, Hillan. Han med hästsvans, oj oj oj. Honom ska jag slå klorna i. Häpp, nu tittar han hit... He he, sådär, nu fick jag ett smil också. Och yes, nu styr han stegen hit. Vi ses kanske senare, Labella. Nu ska jag ha mig en saftig smäll i råttisen... CIAAAO! (Ljudligt fnitter.)

– Var inte så vulgär, Annie.

– (Vänd mot den antågande mannen.) Please have a seat!

– Jaha, då var man plötsligt överflödig. Vill du träffa ditt resesällskap mer idag så finns hon vid poolen fram till sex. Och du, Annie. Det där leendet du klistrat på dig ser ut som en stelkrampsattack. (Muttrande.) Karltokiga slyna...

På en nattklubb i San Remo den 24 maj klockan 02.56.

– Jaså, Annie. Du kör ännu en repris på hästsvansen.

– Hur har du kunnat lägga märke till det? Din ögonsten har ju slukat hela din sinnesnärvaro sen han uppenbarade sig för första gången.

– Åja. Gullgossen du fiskade upp häromdan har minsann ockuperat din uppmärksamhet i samma utsträckning. Har han gjort intryck, Annie?

– Suck. Nej, intryck är nog inte rätta ordet.

– Jaså? Varför dejtar du honom då?

– Stööön.

– Kläm fram det nu medan gubbarna hämtar våra drinkar, gumman.

– Den jävla snyggingen vill inte nuppa, och jag fattar ingenting.

– Är han kanske bög?

– Nej.

– Impotent?

– Nej, han får ribba när jag rör vid honom. Men han säger att eftersom jag ska resa hem redan på

söndag vore det riskabelt att ha sex.

– Riskabelt?

– Ja, han menar att det kan väcka starka känslor och att han skulle sakna mig väldigt när vi sen inte kan ses mer.

– Men ni kan väl ha ett förhållande på distans.

– Han säger att ett par dar är för kort tid att övertrumfa ett par hundra mil med. Så han föredrar att vi bara umgås och har trevligt eftersom han trivs i mitt sällskap. Jag begriper mig inte på det här. En kille som är realist. Den första jag nånsin stött på. Jag vill våldta honom, Hillevi! Och jag vill inte åka hem!

– Inte jag heller.

– Fan, Hillevi. Jag gillar dig, vet du det...

– Jag gillar dig som fan också.

– Nu kommer min artonde drink. Jag vill suppa mig under brallorna på den där godingen...

– Och jag vill gifta mig med Jojo...

På flyget mot Sverige den 24 maj klockan 09.11.

– Urk, vad jag mår dåligt. Jag måste ha en Gammeldansk till.

– Två Gammeldansk så här tidigt?

– Ja. Just därför.

– Nå, kom du innanför hans brallor? Du har inte sagt ett knäpp på hela morgonen.

– Nej, nattens fylla gav bara ett resultat. Bakfylla. Inte ens en skymt fick jag av hans enda tillgång. En sån pryd jävel, va.

– Låter det så nu?

– Ja, de är likadana alla de där latinolirarna.

– Likadana? Du sa ju att han var den ende du stött på som...

– Äsch, det är bara samma gamla vanliga horamadonnakomplex. Jag var för fin för att smutsas ner med ett smaskigt skjut. Och du då? Har din latinske drömprins friat än?

– Nej. För vet du vad han berättade?

– Han är redan gift.

– Hur visste du det?

– Ha ha ha!

– Vad är det som är så roligt! Hans äktenskap är på upphällningen och han...

– Ska skilja sig snart, va.

– Just det.

– För hans fru förstår honom inte, va?

– Just det.

– Ho ho ho... Aaah, min arma skalle...

– Rätt åt dig. Vad garvar du åt?

– Vet du vad det betyder? Att hans fru inte förstår honom?

– Ja! Det betyder just de orden. På samma sätt som John inte förstår mig.

– Lyssna nu, gulliga Hillevi. När en gift man säger till sin älskarinna att hans fru inte förstår honom, så menar han alltid samma sak. Nämligen: Min fru vill inte suga kuk längre.

– Amen lägg av!

– Jaså? Du menar att du aldrig sög av den där spaggen?

– Men det har väl inte med saken att göra!

– Det är det som är själva saken. Varför är du så naiv, Hillan!

– Varför är du så cynisk!

– Det är jag inte. Du och jag har varit offer för hora-madonnakomplexet bägge två. Du var hora mot din vilja och jag blev madonna mot min vilja,

så vi kan ju ta varann i hand. Välkommen i gäng-
et.

– Fy tusan vad du är elak!

– Sanningen är sällan snäll, Hilly. Men för det
behöver du inte skjuta budbäraren.

– Jag fattar inte hur du orkar leva med din
hopplösa attityd.

– Jag har vaknat upp ur den flummiga livslögn
som du så envist försvarar.

– Är det därför du måste söva ner dig med alko-
hol för jämnan?

– Kanske det, darling. Sanningen svider. Men
den blir inte mindre sann för det. Nu ska vi snart
landa. Se till att du inte fastnar bland molnen.

– Glädjedöderska!

– Underbart är kort. Alldeles för kort. Tänk att
en baksmälla alltid varar minst tre gånger så länge
som själva fyllan.

– Undrar om John är nykter...

– Sådärja, raring. Nu börjar du ta mark, hör jag.

– Suck. Du har rätt. Underbart är kort.

*Telefonsamtal från Hillevi till Annie den 1 juni
klockan 19.12.*

– Snyft...

– Men hallå!

– Snörvel...

– Är det nån hemma, hej!

– John...

– Jamen sjung UUUT, då!

– Han vill skiljas, buhuhuuu...

– Är du från dina sinnen? Än sen? Vad trodde du annars?

– Jamen jag var inte beredd på att han skulle föreslå det. Jag har ju känt mig stark av att jag minsann också har haft ett vänsterprassel, så jag har gått omkring och gnolat och tänkt att han skulle bara veta det aset.

– Har han frågat ut dig om ditt lilla äventyr?

– Nä, ingenting. Han har bara verkat nervös och försökt vara till lags och jag har iskallt ignorerat honom.

– Och du har inbillat dig att han var så där smörig för att gottgöra dig, va.

- Ja, att han hade dåligt samvete.
- Du har bott med samma karl i tio år och ändå inte tillgodogjort dig ett kryddmått av hur män fungerar. Så var det för mig också. Inte förrän vid skilsmässan fick jag facit i handen och jag hade räknat fel på varje tal. Jag hade använt tvåor i resonemanget. Att två var en enhet baserad på två ettor. Men så är det inte för männen, Hillevi. För dem finns bara ett enda stort ego och allt runtomkring är nollor. John har gått runt och planerat sin framtid utan dig och har han verkat ängslig och försiktig har det berott på att han varit rädd att avslöjas.
- Du menar att han velat skiljas länge!
- Visst. Han har redan ordnat back up och exit card, eller hur?
- Vad vet du om det!
- De är såna, Hillevi. De tumlar ut ur den ena sängkammaren och in i nästa.
- Fy, nu är du så där bitter igen.
- Bitter? Hur många gånger ska vi ta om det här? Jag är realist. Män är enkla varelser och det största misstaget vi kvinnor gör är att tillskriva dem den intelligens och emotionella kapacitet vi själva besitter. De lever efter minsta motståndets lag och hela deras tillvaro går ut på att göra det så

bekvämt som möjligt för sig. Det är därför de uppfinner tekniska finesser och älskar bimbos och skvätter säd som frögurkor. Var glad att du blev av med honom så fort.

– Näää. Det har gått alldeles för fort! Jag hänger inte med, jag har inte ens talat igenom det hela med barnen.

– Tror du att barnen saknar öppningar för syn- och hörselintryck? De vet redan allt, förmodligen visste de först av alla vartåt det barkade.

– Men jag tycker så synd om John. Hur ska det gå för honom nu? Han kommer att supa ner sig...

– Skulle inte tro det. Behåll dina sympatier för framtida bruk. Gödsla inte mer på den karln nu. Snart kommer du att förstå vad jag menar.

– Men han kommer inte hem ikväll. Och jag känner mig så övergiven, uuuh huuu.

– Du har väl hunnit vänja dig vid den känslan. Kom igen! Han har smutsat ner dig med en könsjukdom för fan! Är det inte skrattretande förresten? De enda gånger jag åkt på drypan eller andra otrevligheter i underlivet har varit i fasta förhållanden. Ute på den öppna köttmarknaden har jag inte haft minsta kontakt med oönskade mikroorganismer. Du är fri nu! Jag kan visa dig de bästa ragningsknepen till helgen. Då jävlar!

– Fri! Jag sitter här i radhuset med tre ungar och kommer inte ur fläcken.

– Kör ungarna till honom och kom hit på fredag så drar vi en vinare. Eller tre.

– Jag vet inte ens var han är.

– Men där ser du! Du tyckte nyss synd om skrället. Hur sjsyst är det att behandla sin familj som han gör?

– Det ringer på min linje, jag måste ta det. Det kan vara John.

– Stöööön!

NU HAR JOHN DEFINITIVT LÄMNAT
MIG. JAG ÄR ARBETSLÖS, SITTER FAST
MED ETT DYRT OCH FULT RADHUS OCH
HAR 3 KRÄVANDE UNGAR. DESSUTOM
ÄR JAG DEPRIMERAD OCH TJOCK!

GRATTIS VÄNNEN!
DEPRESSIONER ÄR
FANTASTISKA FÖR FIGUREN.
JAG GICK NER
12 KILO.

Samtal mellan Annie och Hillevi på en krog med yngre klientel den 6 juni klockan 00.07.

– Nu börjar det roliga, Hilly. En timme kvar till stängning. Ser du hur snopparna står i givakt? Valpen där borta är väl ett riktigt mannagryn? Han spanar åt vårt håll.

– Vem då?

– Du är så ur fas, Hillevi! Håll utkik så ser du en skog av uppåtsträvande manslemmar. Bara att vraka och välja. Kika på dem och le, det här är stans mest lättknollade ställe. Se, nu ler han tillbaka. Le du också!

– Hur gör man sen då?

– Man ser åt ett annat håll och så skrattar man och sneglar ditåt igen. Upprepa det mönstret några gånger så har du honom snart i knät. Men se inte så sur ut! Du måste lära dig att ha hugg i blicken. Så här!

– Oj, nu kommer han hitåt. Vad gör jag nu?

– Han är en valp på max tjugotre, behandla honom därefter. Du är hans ledarinna.

– Men hjälp, vad ska jag säga?

– Säg 'Hej sötnos!' eller nåt likvärdigt. Visa tydligt vad det är frågan om. Glyttar älskar att bli dominerade. Men du måste le. Le nu då, innan jag blir tvungen att flina upp mig för två.

– Kan inte du visa hur man gör?

– Hur tusan kan du vara så osäker beträffande världens äldsta spel? Det sitter ju i vårt genprogram! Okej. Titta noga nu. Och lyssna.

Telefonsamtal mellan Annie och Hillevi den 6 juni klockan 14.20.

- Vart tog du vägen inatt? Du var plötsligt borta.
- Äh, jag kände mig hängig. Jag grejar inte ditt tempo i ölhanteringen.
- Du har en del att lära där.
- Och så fort jag började tänka på att hoppa i säng med nån snubbe så fick jag skuldkänslor för John. Och så började jag längta efter honom.
- Ja ja. Så är det i början. Men du har ju redan brutit sigillet. Och det gick lättare än du trodde, eller hur?
- Ja, du tycks ju ha vanan inne. Killen igår släppte dig inte en sekund med blicken sen du viskat i hans öra. Han verkade blyxtförälskad.
- Kåt. Killar blir bara kåta. Och då ser de ut så där.
- Vad fick honom att bli så pilsk då?
- Killar i den åldern är alltid pilska. Särskilt på äldre damer, för de vet att de får ett råskönt ligg med en sexuellt erfaren kvinna som har vett att ta ansvar för sin egen njutning.

– Det låter mer som akrobatik än som sex när du talar så där. Nå, vad viskade du i hans öra?

– Jag lät honom få veta hur jag ämnade behandla hans erogena stake. Jag gav en detaljerad beskrivning av ett blow job. En kunskap jag tillägnat mig genom ihärdig praktik och långa ingående samtal med en bög på mitt jobb om det rent tekniska. Det faller de för hela bunten och sen åkte jag hem till honom och hade hejdundrande sex. Jag smet iväg medan han sov och hann just slinka inom dörren innan ungarna vaknade. Inget gör mig så pigg som en rejäl avrivning.

– Tänker du träffa honom igen?

– Det är upp till honom att kontakta mig om han vill ha en omtagning. Han var ju väldigt söt. Och väl utrustad, så varför inte?

– Gud, vad jag är avundsjuk på dig!

– Det du är avundsjuk på ligger äntligen inom din räckvidd, Hillevi.

– Nej. Det ligger i San Remo.

– Men kom igen! Har du inte släppt fittgreppet om den där spaghettistaken. Det var ju bara en liten nybörjarkurs. Du får inte fästa dig vid första bästa. Inte sista bästa heller för den delen.

– Vi fungerar olika du och jag, det är bara att inse. Jag vill känna att det finns nåt äkta när jag

hoppas i säng med en man.

– Jamen det är väl äkta så det räcker att hoppa i säng med en livs levande kuk.

– Menar du att det som försiggår mellan en hora och en torsk är nåt äkta?

– Det är väl klart. Det är ju därför kalaset kostar.

– Vi snackar förbi varann. Nu måste jag snygga upp mig tills John kommer med ungarna. Han har varit ute hos sin morsa med dem.

– Ja, gör dig riktigt läcker, så han ser vad han gått miste om. Ta Kanebopudret jag gav dig. Och glöm inte konturpennan innan du sätter på läppstiftet. Kajal gör susen om du lägger den innanför fransarna.

Ta kontrollen! Hejdå, vi ses!

*Telefonsamtal från Hillevi till Annies arbetsplats
den 8 juni klockan 09.47.*

– Annie! Hjälp!

– Jag hoppas ditt ärende är viktigt, för jag är superstressad och Jalle är på sitt hiskligaste humör. Måndagsmötet börjar snart.

– Det här är inte bara viktigt. Det är en emergency call. Jag har precis använt Clear Blue-testet jag sprang och köpte när John gett sig av till jobbet. Och det är alltså POSITIVT! Mensen drog över fem dar och jag började känna mig tung i underredet. Brösten värker och jag är på burken. Och du fattar säkert med vem. Nu ångrar jag hela San Remo-trippen. John kan jag ju inte luta mig mot och härreguuud, hur kan livet vilja mig så mycket ont på en gång... Snyft...

– Jaså, du har haft oskyddat sex på en utlandssemester...

– BRUKA ALLVAR, ANNIE! Det är inte läge för moralbullar nu!

– Men lilla gumman. Det är ju bara att uppsöka abortkliniken.

- Bara!?
- Ja, bara. Du går dit, säger att du ligger i skilsmässa, är utpumpad och måste genast få bort det lilla satanstyget som tär på din kontrafikationsblahyska. Gå dit omedelbums så gör de ett ultraljud och du får ett par tabletter som gör dig illamående och om ett par dar tar du ett stolpiller och lägger dig på abortbritsen. Efter ett par timmar är det över och under tiden kan du avnjuta ett härligt morfinrus. Jag har avverkat ett par såna, det ingår, Hillan.
- Kan man gå hem direkt?
- Jajamänsan. Schas på dig. Du, nu står Jalle och tittar demonstrativt på sin kvasitrendiga skrytklocka. Jag måste sluta. Action, baby!

E-post från Annie till Hillevi den 11 juni klockan 12.04.

”Huga!

Hoppas du drivit ut den embryonale inkräkta-
ren nu. Det räcker ju med våra egna liv, de inkräk-
tar mer än nog. Blä, vad jag är trött på mitt utsu-
garliv. Jag är trött på att tvingas vara cool, hip,
smart, fit, attraktiv, effektiv och dessutom till råga
på allt elände – glad. Jag är less på mitt jobb, mina
kläder, min frisyra, min lägenhet, mina ungar och –
läs och häpna – karlar. Jag har hamnat i ett me-
ningslöst ingen mans land.

Ökenhälsningar,

Annie.”

E-post från Hillevi till Annie den 12 juni klockan 11.34.

”Blä, var det ja.

Igår drevs parasiten ut ur min kropp, och med den rann den sista resten av mina höga tankar om mig själv också ut. Aldrig trodde jag mig om att kunna bete mig så ansvarslost. Jag föraktar mitt liv, för att inte tala om mitt underliv. Går omkring med dubbla hängmattor mellan benen med blodet skvalande. Less på barnen, less på radhuset, less på min frisyra, mina kläder och mina grå vanor. Och framförallt är jag utled på att vara en så tråkig kvinna. John är djupfryst mot mig. Istiden har börjat.

Glaciärhälsningar,
Hillevi.”

E-post från Hillevi till Annie den 14 juni klockan 22.46.

”Annie! Hjälp!

Har försökt nå dig hela helgen. Var är du när jag behöver dig?

John har flyttat. Fatta. FLYTTAT. Han packade ett par väskor med kläder och småsaker, rafsade ner en adress och ett telefonnummer på en lapp och kramade barnen hejdå. Sigtunagatan 18. Vasastan. Jag fick inte ens det stora nöjet att slänga ut honom. Jag sitter här med en cigg i mungipan – ja, jag har börjat röka igen – och känner mig helt bedövad. För jag ringde det där numret. Och en kvinna svarade med frostig stämma och bekräftade att John var där men att han vilade upp sig. John bor inte här längre! Han har flyttat hem till en annan kvinna, det är ogripbart. Och han föreföll inte det minsta ledsen, han kunde inte komma iväg fort nog. Barnen är sänkta och jag går och skvätter saltvatten på dem. I morgon ska jag ringa till min gamla arbetsplats och tigga om att få göra ett inbopp. Jag har redan lärt mig grunderna i

Quark Xpress och Photoshop på kvällskursen. Jag måste resa mig ur askan, Annie. Hur nu det ska gå till. Den enda ljuspunkten i den här jämmerdalen är att jag nu börjar komma i de jeans jag bar när John och jag träffades. Kilona har sipprat bort som på en snögubbe i töväder. Men inuti är det fortfarande polarklimat.

Chockskadade hälsningar,
Hillevi.”

*Telefonsamtal från Hillevi till Annies arbetsplats
den 18 juni klockan 15.59.*

– Annie! Varför hör du aldrig av dig? Har du blivit kär?

– Men snälla rara, ge mig en paus. Kär är det sista jag är och det sista jag vill bli.

– Tack och lov. För jag har en tung fråga till dig. Är karlar överhuvudtaget kloka i skallen?

– Men vad i jisse namn har nånsin fått dig att tro det! Jag sitter med tre topptokiga karlar som är mina kunder, en tokstolle som är min chef och två jubelåsnor som är mina underdogs, och alla har en dingelidong. Tillyttermeravisso har jag inte tid att diskutera ett så banalt spörsmål. Jag håller på med förhandlingar som skulle övertrumfa vartenda fredsavtal på Balkan och alla måste få ett avslut i morgon, för på söndag reser ungarna och jag till Grekland på semester. Har inte tid, raring. Har inte tid att skita ens.

– Men John den jäveln har stängt av min telefon, för abonnemanget stod på honom. Och han har...

– Jaja. Han har skinnat dig och länsat boet och allt det där som följer med i skilsmässopaketet. Ta dig samman nu, Hilly. Vet du vad jag fick göra när jag var nyskild? Jag fick plocka fram ett gammalt Jane Hellen-puder från medeltiden ur ett skåp med gammal bråte, för jag hade inte ens råd med puder. Fattar du! Jane Hellen! Ett märke som inte ens finns längre. Säkert extremt cancerogent. Hacka i dig nu. Din tid kommer, men det blir kärvt ett tag. Se det som en vaccination. Nu måste jag gå till ett möte. Puss!

– Jahaja. Ja hejdådå. Trevlig resa, förresten. Kanske hittar du nån trevlig grek därnere.

– Spar skitsnacket, darling. Jag är fed up med toksläktet. Och du, förresten. Grattis till viktminskningen. Se till att den håller i sig nu när du är så fattig också. De som har mager kassa blir ju tyvärr lätt feta.

– Cyniker!

Vykort från Annie till Hillevi daterat den 26 juni.

”Stånk och stön och solkräm!

Jag befinner mig i barnfamiljernas Babylon. Flottigt, svettigt och svennigt. Varför gifter sig folk? Aldrig har jag sett så mycket parmisär i solskarp belysning som på den här utlokaliserade hotellanläggningen. Männen hänger ihärdigt i baren för att supa fruarna vackra, men vad de blängande nyktra fruarna får hålla tillgodo med är definitivt ingen vacker syn.

Var inne i Mykonos igår och mötte däremot idel vackra och älskande par. Men de var gay.

Är det kanske det som är the final solution för såna som vi? Att bli bi?

Iskallt stekheta hälsningar,
Annie.”

*Telefonsamtal från Annie till Hillevi den 6 juli
klockan 06.39.*

– Åh, Hillan! Är du vaken?

– Ja, tyvärr. Plutten har kräkts hela natten och nu är det snart min tur. Jag mår riktigt ruggigt. De där extraprispirogerna vi åt i går kan inte ha varit bra...

– Hillevi, hjälp!

– Så skulle man kunna uttrycka det, ja. Om ungefär två timmar ska jag vara på anställningsintervju för ett vikariat på mitt gamla jobb som blivit helt nytt för mig och först måste jag hinna...

– Hjälp!

– Jaha, vad är det nu? En rynka eller en cellulit?

– En karl.

– Snälla, inte karlar nu ovanpå allt...

– Jag tror jag håller på att bli förälskad!

– Så det blev en semesterflört trots allt? Du milde, vad banalt.

– Banaliteterna är det du som stått för i såna sammanhang, försök inte. Det här hände på marschhöjd, 10 000 meter upp. Nina tjatade om

att hon ville se cockpiten, så jag släpade med mig henne medan de två andra sov. Och därinne tronar ett mirakel. En sensationellt snygg flygkapten. Det sa bara fjong, Hillis. Uppkopplad på stört.

– Fnys. Stört...

– Märk inte ord nu. Kan du tänka dig nåt sexigare än att ta en sån där jättefallos upp i luften. En gigantisk erektion. Vi fann varann som plus och minus.

– Kan tro det. Kan också lätt tippa vem som företräder minustecknet...

– Så negativ du är!

– Jag har hört det förut, Annie.

– Det har du väl så fan heller! När var jag kär senast?

– Nåt år sen. Maximalt.

– Inte på det här sättet. Vi bytte kort och...

– Jag måste byta sängkläder nu, Annie. Mamma ska komma och passa Plutten och här luktar rutt-na tarmar och från galla...

– Tror du han ringer mig? Jag har inte kunnat sova en blund. Jag är så speedad...

– Det är inte jag. Vi får höras senare. Hej.

E-post från Annie till Hillevi den 14 juli klockan 11.15.

”Hillevi!

Hur kan du vara så trött efter jobbet att du inte ens orkar ljuga med din gamla väninna? Det är ju sånt som håller oss flickor flytande. Men nu du. Flygkaptenen och jag träffades i onsdags på en privat fest han bjudit in mig till. Jag kände inte en käft och var blyg som en blomlök. Kunde inte slita blickarna från honom, men fällde rodnande ner ögonlocken när han såg åt mitt håll. Efter middagen och den katastrofalt fåordiga bordskonversationen övervägde jag att dra mig hemåt, men då bjöd han upp till dans. En tryckare. Och som han dansade... Mina blygdläppar blev så blodfyllda att de släpade i marken och jag flydde från festen alldeles omtumlad. Ja just det. Askungen. Redan samma natt ringde han. Han sa att han tänkt på mig oavbrutet sen vi skildes. Det gick volter i maggropen. Han är så läcker! Lång och mörk. Lite blattestuk så där. Kolsvarta ögon med långa böjda fransar. Hårigt bröst och gryende skäggstubb. Vi

kuttrade i drygt en timme över telefontråden den natten. Mitt tonårsmonster morrade ilsket vid frukosten för hon märkte ju att jag befann mig på en annan planet. Och den ungen har alltid sovit så lätt att hon kan höra en fis i San Francisco. Hon kan bli en bromskloss i den här karriären och frågade såklart vem som hade fräckheten att störa en sovande familj. Det var bara nån som ringt fel, sa jag och log saligt och hon knyckte på nacken och slevade misslynt i sig sina amerikanska hårt raffinerade frukostflingor.

Helgen därpå var jag barnledig. Och vi stämde träff på Halvtrappan. Mitt underliv dunkade och kluckade som en havsvik under högsäsong. Vi kunde knappt få ner en tugga mat, bara drunknade i varandras ögon. Han sa att jag var det vackraste han sett och jag plockade upp den råa tonfisken från tallriken och sög på den och då reste vi oss som på en given signal och pep in på damtoan där vi genomförde en petting som skulle få den mest inpiskade porrkonsument att byta ansiktsfärg. Han hade en bamsedoning i brallorna, det var för bra för att vara sant. Sen låg vi och gupade i min säng under återstoden av helgen. Och nu sitter jag bara och drömmer om honom. Jag kan inte koncentrera mig på jobbet ens första dan

efter semestern. Jag bara väntar på att han ska ringa. Han heter Rasmus. Orgasmus!

Stå på dig, stumpan och se till att skotta dig igenom skilsmässodrivnan. Kärleken ligger och lurar på dig, och den är underbar!

Annie ovan molnen.”

*Telefonsamtal från Hillevi till Annie den 27 juli
klockan 19.22.*

– Vad är det du har för dig egentligen? Det går ju inte att komma fram på din linje. Är det Rasmus som blockerar vår hot line?

– Den blir överhettad när Rasmus ringer (fniss).

– Kan du komma ner från dina svärmerier och lyssna lite på vad din väninna har åstadkommit utan kärlekens glidsalva?

– Visst, jag gör en mellanlandning nu.

– Jag har fått ett halvårsvick på Vi Föräldrar. Som layoutassistent.

– Men grattis! Kan du hänga kvar ett ögonblick, det är nån som vill in på linjen. Två sekunder bara... Äsch, det var bara nån av ungarnas kompisar. Varför ringer han inte?

– Och vi håller på att sälja radhuset. John är precis som en robot. Han har slutat dricka och rest på semester till Rom med sin nya flamma.

– Suck. Tänk att det finns såna män.

– Som John? Var inte alla män såna? Det sa du för några veckor sen.

– Men Rasmus är ett undantag. Han är helt annorlunda än alla jag hittills råkat på.

– Fan trot.

– Du måste träffa honom. Han är ljuvlig, jag lovar.

– Det låter så flummigt. Kan du säga exakt vilka egenskaper han har som är så fantastiska?

– Mmmm. Han är snäll. Snygg. Rolig. Intelligent. Sexig. Och han är kär i mig!

– Ja, det råder knappt nån tvekan om att du är kär. Så tyckte jag att John var när vi träffades. Så tycker man att alla är när man är nyförälskad.

– Vad bitter du verkar!

– Jag är inte bitter, jag är realist. Minns du den repliken?

– Jag är också realist. Jag läste till exempel i senaste Company att kärlek vid första ögonkastet bara drabbar fem procent. Och att förutsättningarna är goda för att det ska hålla, särskilt om mannen känner så och det beror på att män är så visuellt lagda. Vad de ser är vad de får. Kvinnor vill att förväntningarna motsvaras även beträffande inre kvaliteter. Och det här är en vinstlott, för jag älskar både hans inre och hans yttre talanger. Oj, nån vill in på linjen, dröj en sekund... Nej, det var inte han den här gången heller. Varför ringer han inte?

- Kan vi tala om väsentligheter nu?
- Det gör vi väl redan.
- Tycker du att John och jag ska ha gemensam vårdnad om barnen?
  - Låt honom få det på pappret så han håller sig lugn, men se till att barnen är skrivna hos dig. Annars missar du bidragen trots att det blir du som får stå för de flesta omkostnader. Tro mig. Papporna fattar inte vad ansvar innebär. Det är ändå du som får se till att ha ett fyllt kylskåp och punga ut med gympakläder och barnkalas och bussremсор. Håll i bidragen.
  - Ja, det är ju jag som skött ungarna under alla år så det är väl inte mer än rätt.
  - Nej, det är helt absurt att papporna plötsligt ska ha barnen halva tiden. Jag menar, du gör väl inga anspråk på att få hälften av Johns andel i hans företag. Det har ju han förvaltat, eller hur?
  - Precis. Men John har blivit så attans tuppig. Han är en helt annan människa, Annie. En främling.
  - De blir såna, det är en bisarr upptäckt. Jag vet ingen frånskild kvinna som inte förvånats över det fenomenet. Bered dig på att det är så det kommer att vara. Det är över. Han blir aldrig din John igen.
  - Ditt nya kap, förresten. Har han varit gift?

– Ja, han är skild och har två barn som han knappt träffar. Du vet, hans förra fru är en riktig satmara och han är helknäckt över hur hon barla beslag på ungarna efter skilsmässan. Hon är en skam för det kvinnliga släktet. Rasmus får betala ett skyhögt underhåll, och så får han bara umgängeshelger i utbyte. Jag tycker verkligen synd om honom. Vänta, nu ringer det på min linje.

– Jag lägger på. Hejdå (stön)!”

E-post från Hillevi till Annie den 31 juli klockan 16.34.

”Fan ta John!

Kan du fatta, Annie! John har bara struntat i att sätta in underhållet på mitt konto. Självt är han i Rom och förlustar sig med den nya pinglan. Naturligtvis en väsentligt yngre upplaga. Jag har inte kunnat betala räkningarna än. Han är från sina sinnen. Jag fick förnedra mig genom att först tigga pengar av mamma, så hon äntligen kunde få spotta ur sig ett Vad var det jag sa!. Hon har ju aldrig godkänt John, hon hade för övrigt inte ens godkänt Amerikas president som partner åt mig. Sen har jag fått förödmjuka mig med att beställa tid hos soss i väntan på första löningen! Kan inte nån säga att jag drömmer? Jag är så förbannad att jag vill dö. Nu tänker jag begära vårdnaden om barnen. En pappa som inte ens kan betala för sin avkomma har förverkat rätten att träffa den. Inte sant? Kontakten med mäklaren har jag fått hålla i och hela veckan har det varit folk här och spankulerat genom vårt skilsmäsohem. I de flesta fall

par med lysande förväntningar i blicken och en bulle i ugnen. Jag fick lust att varna de stackars blåögda gravida kossorna. Passa er! ville jag skrika. Ni inleder just nu första etappen på Via Dolorosa! Kvinnan är sannerligen den stora förloraren i skilsmässospelet. Här står jag med tre ledsna och hungriga ungar medan John lever loppa och blixtrar fram i karriären. På min bekostnad! Jag är reducerad till piga. Den västerländske mannen har infört ett haremsystem, men till skillnad från det traditionella haremet, behöver han inte försörja sina kvinnor. Det är ett modernt slaveri. Hur kunde jag bli så grundlurad?

Snälla Annie. Tala om för mig hur du tog dig igenom den här pärsen.

Mayday!

Hillevi.”

*E-post från Annie till Hillevi den 3 augusti
klockan 09.27.*

”Förlåt att jag inte ringde i helgen, men då var jag förpuppad med Rasmus Fantasmus. Han blir bara bättre och bättre, den gynnaren.

Men upp med hakan, Hillevi!

Det du går igenom nu är den värsta fasen. Spotta i nävarna, för det finns bara en väg och den går uppåt. När jag var i din sits, läste jag i en massa böcker och rapporter att mannen höjer sin levnadsstandard väsentligt efter en skilsmässa, medan kvinnan kraftigt får sänka sin. Den orättvisan gav mig klåda. Jag försökte hitta en ledstjärna, men alla kvinnor tycktes ha dragit en nitlott. De var ensamma och fattiga och hade hela ansvaret för barnen. Så var det med mig också, Hillevi. Men så kom jag plötsligt på en dam som blivit en vinnare. Tina Turner. Jag stretade mig fram där i snålblåsten och tänkte Tina Turner för varje steg. Vad du först och främst ska göra nu är karriär. Kräv därför inte enskild vårdnad om barnen, kräv istället att John ska ha dem oftare. Hota med

enskild vårdnad, men verkställ inte hotet. Pappor är skitskraja att inte stå som vårdnadshavare på pappret. Be inte John att passa barnen, för då får han ett övertag. Säg att barnen behöver honom och att de längtar. Var smart och manipulativ. Tigg inte om pengar. Kontakta försäkringskassan och se till att de betalar ditt underhåll som de sen kräver John på. Var kort, formell och neutral i telefon. Deklarera att du inte ämnar diskutera annat än barnens angelägenheter med honom. För allt i världen ska du inte visa affekt. Och om han blir sentimental får du inte valsa med. Hoppa inte i säng med honom på villkors vis. Man ska aldrig ha sex med ett ex. Du måste bli en stålkvinna, Hillevi.

Nu till mina bestyr. Det kan inte upprepas nog: Rasmus är ett fynd! Men än så länge får jag ligga lågt med ungarna. På natten när de somnat smyger han hem till mig och vi känner oss som busiga tonåringar. Nina har självfallet fått korn på vad som pågår. En tidig morgon stod hon utanför min sovrumsdörr när Rasmus var därinne. Hon hade armarna i kors över bröstet och på sig hade hon min mammas morgonrock som hon fått ärva. Vilken nightmare! Det var en så märklig syn när jag med blossande kinder mötte henne efter en hel

natts tumlande i sänghalmen och hon öppnade sin lilla grodynglande tonårsmun. Har du knullat, din hora! väste hon. Va!?! Min egen dotter. I min mammas mundering. Exakt så stod min mamma när jag stapplade hem på morgonkröken som tonåring. Och exakt de orden fick jag höra den gången då jag blivit av med min oskuld. Nu måste jag motivera min sexuella aktivitet för andra gången i mitt liv, inför min trettonåriga pubertetshärd. Och jag är så kääääär!

Hälsningar från mitt liv i rosa.

Annie.”

Telefonsamtal från Hillevi till Annie den 20 augusti klockan 19.46.

– Hej. Skulle du kunna hissa ner dig från dina rosa moln en stund och lyssna på en kvinna på gränsen till Prozac.

– Men rara söta gullet. Vad har hänt?

– Fy fan vad det dryper sirap om din röst. Nypåsatt va?

– Hi hi hi. Hela jag är ny.

– Och jag är förbrukad.

– Nej, nej. Det är nu du har livet framför dig. Se bara vad jag fick. Den som väntar på nåt gott, Hillevi. Mums.

– Det är inte en karl jag i första hand vill ha, Annie. Det är en plånbok. John är så snål att klockorna går baklänges och han gråter när han skiter. Jag börjar nästan önska att klockorna går baklänges till tiden innan skilsmässan, då han sket pengar.

– Akta dig för de tankarna, Hillevi. De är förrädiska. Snart kommer John krypande igen och vill tillbaks till matte, det ingår. Så är de alla. När pas-

sionen med den nya fjällan börjat bli vardag, och även hon ställer krav, då är festen över. Då vill de hem och lägga sig. Håll stånd när han är där. Hoppsan, nån vill in på linjen...

– ÄN SEN! Vi pratar nu och mitt liv är en mess. Du har ju för sjutton tappat kollen i den där förälskelsen. När ska DU hem och lägga dig?

– Snälla, jag måste ta det här samtalet nu, vi ska på kräftkalas. Puss puss. Vi hörs snart.

Telefonsamtal från Hillevi till Annie den 28 augusti klockan 20.06.

– Hick! Gud, jag är full.

– Det var på tiden.

– Vi var ute efter jobbet och tog några eftermiddagsöl och nu sitter jag och suger på en whisky-pinne. John har ungarna den här helgen och jag bara njuter. Det börjar fixa sig nu med rutinerna. På jobbet är de helnöjda och till hösten börjar AD-assistenten på ett nytt jobb och det ser banne mig ut som om jag kommer att få hennes plats. Nu har jag en lön också.

– Hur mycket?

– Tjugotvåusen.

– Då ska du se till att löneförhandla innan du tar platsen.

– Är du galen? Jag är inte i förhandlingsposition för närvarande.

– Det handlar om taktik, Hillevi. Man måste sätta ett högt pris på sitt huvud, annars tror folk inte att man är värd nåt. Ta en whiskysort som Glenfiddich. Den är inte godare än vanlig Ballan-

tines, men eftersom den är dyr har den rykte om sig att vara av bättre kvalitet. Exakt så fungerar det på arbetsmarknaden. Kräv åtminstone 25 loppor i månadslön. Det var så längesen vi sågs nu, men du har väl blivit smal igen?

– Yes! Styvt femtio kilo.

– Bra gnott. Då är du mer värd. Att vara slank är en merit.

– Fast jag har börjat röka som ett industrighetto.

– Det gör inget. I kreativa yrken är det tillåtet att vara lite förtappad i nikotinbegär. Se till att hålla dig smärt, det ökar ditt marknadsvärde. Usch, jag tycker att jag börjat lägga ut, man får passa sig. Vi har haft så många mysiga hemmakvällar, Rasmus och jag. Men den här helgen ska han vara med sina barn, så då får jag försöka hålla igen.

– Hemmakvällar? Ni har alltså redan kommit så långt.

– Vi funderar faktiskt på att förlova oss.

– Men ursäkta! Tror du verkligen på sånt där?

– Hillevi. Du anar inte hur underbar han är. Han söker jobb på Malmö Aviation, så han kan vara hemma så mycket som möjligt. Inga utrikesflygningar.

- Var jobbar han nu då?
- Ingenstans. Han är arbetslös.
- Vassadu! Du menar inte att...
- Men det är lugnt. Hans förra chef var en plåga i arslet, så han sa upp sig. Och så har han ju mer tid över för lilla mig, fniss.
- Jag tycker jag börjar skönja vissa konturer nu. Konturerna av den där med svans, och horn i pannan.
- Du är inte klok. Rasmus är en ära för mansstammen. Han har ingen prestige och är inte alls streberaktig. Det räcker ju med att jag står för det där tvivelaktiga karaktärsdraget.
- Tror jag det. Vet du förresten vad John sa när han var och hämtade ungarna? Jo, han sa att det kanske var lite förhastat trots allt med skilsmässan. Och så ville han ha en kram.
- Men det fick han väl inte.
- Nädu. Men du hade rätt, smekmånaden tycks vara över med den nya donnan, för nu är han hos sin morsa över helgen.
- Tänk att han är så osjälvständig.
- Har Rasmus en sjsyst lägenhet där han kan vara med sina ungar?
- Äh, han har haft det ganska tufft med sin exfru. Hon snodde ju rubbet från honom. Behöll

bostaden och barnen och möblerna och allt de hade samlat på sig. Det enda han fick ta var bilen men den har han fått sälja. Han bor hos en kompis tills det har rett upp sig för honom. Fast det kanske blir så att vi slår våra påsar ihop.

– Det där sista hörde jag inte. Var har han sina barn nu då när han får träffa dem?

– Han är hos sin mamma med dem. Ja, vart ska han annars ta vägen? Lyan han delar med polaren är ju bara en skrubbb.

– Hur längesen var det han skildes egentligen?

– Några månader sen, tror jag.

– Vet du vad jag tycker det här låter som? Jag tycker jag kan höra spadtagen från en grav du håller på att gräva.

– Hur kan du vara så cynisk? Du är bara avundsjuk! Men jag har faktiskt haft mina hundår nu.

– Jag tror snarare du just har påbörjat dem.

– Nu ringer det på min linje, jag måste...

– Skärp dig! Om du bryter nu ringer inte jag dig mer, fattar du?

– Klick.

Brev från Annie till Hillevi den 4 juni, året därpå.

”Underbara barndomsväninna!

Tack för att du hade tid att komma till Rasmus och mitt bröllop nu i pingst. Jag skickar några bilder där jag inte ser så uppsvälld ut. Jag har legat i hårdbantning innan giftermålet så du kan kanske tänka dig mitt tidigare omfång. Det är inte klokt vad tvåsamhet är fetmande! Du såg ju ut som en gasell och tio år yngre ut än sist. Synd att vi inte hann prata så mycket, det finns en sån massa jag vill berätta. Men nästa gång Rasmus har en längre flygning måste vi knäcka ett par vinare och sitta och ljuga en hel natt. Jag såg i Resumé att du fått jobb på den flashiga webbyrån Sajt Rajt. Vilket uppköp du har gjort och vad snabbt det gick! Jag sitter kvar på mitt gamla jobb och där händer inte så mycket just nu.

Vilken frisör går du till? Ditt barr var absolut toppen! Och dräkten, jag blir avis.

Har du träffat nån lover eller är du fortfarande singel? Jag är störtnyfiken.

Ja, nu är jag en ärbar kvinna igen. Vi har haft våra ups and downs, Rasmus och jag, men vi beslöt oss ändå för att satsa på det här. Rasmus dåliga vanor, till exempel att han dricker lite för mycket och slarvar med räkningar, kan jag ha fördragsamhet med. Så länge han är snäll mot ungarna och gör sin plikt i dubbelsängen är det okej. Jag har träffat hans exfru. Hon förvånade mig genom att önska oss lycka till och se ut att mena det. Hon bor ganska nära oss och Rasmus barn kommer hit rätt ofta. Faktum är att de hälsar på även om inte Rasmus är hemma. En kväll kom exfrun, som förresten heter Yvonne, hem till oss för att hämta sina pojkar. Rasmus var ute med några jobbpolare den kvällen och jag bjöd in henne på ett glas vin som sen blev två, tre och sex. Då berättade hon att hon kastat ut Rasmus för att han bedragit henne en gång för mycket. Han var ett charmtroll, sa hon. Men en notorisk slarver och alldeles för svag för det täcka könet för att motstå en frestelse. Hon sa också att han fick sparken från jobbet på SAS för att han inte lämnade flygvärdinnorna i fred. Jag vet inte om hon talade sanning; det är inte den Rasmus jag har lärt känna. Han är så behövande och tillgiven och jag hyser inte minsta oro för att han ska flöjta runt med andra fruntimmer när han

har mig. Han säger att jag är hans slutdestination. Snart har vi betalat av hälften av hans skulder också. När vi är skuldfria ska vi skaffa ett sommarparadis på Österlen. Jag ser verkligen fram mot den dan. Det är jag som får strama ihop plånbokssömmarna, för Rasmus är så impulsiv. Häromleden släpade han hem en elplanka och en förstärkare som han hade kommit över billigt. Antikviteter, sa han. Han lirade i ett rockband när han var yngre och nu tänker han återförenas med grabbarna i bandet. Eller gubbarna, rättare sagt. Det kommer att ge extrainkomster, säger han. Jag säger bara att boys will be boys, eller hur?

Är det förresten inte märkligt med svärmödrar? Rasmus beskäftiga morsa ringer minst en gång om dan och kacklar. Hon vill veta allt om våra göranden och låtanden. Sist hon var här satte hon igång att möblera om i vardagsrummet. Då blev jag tvärsur, men jag fick vänta tills hon hade gått innan jag kånkade tillbaks möblerna till ursprungsläget. Egentligen är det inte männen det är fel på. Det är deras morsor som aldrig låter dem bli vuxna.

Det är sent. Barnen sover och Rasmus har en flygrutt som kräver att han övernattar. Jag tänker på tiden som förflöt mellan mina två äktenskap.

Vilket highlife! Som en andra pubertet. Och vilken skillnad mot nu. Stureplan är inte min lekplats längre. Kläderna som inhandlas på Biblioteksgatan sitter inte så snyggt heller. Jakten är över, Hillevi. Och den tvåhundra grams chokladkaka jag knölat i mig är dessvärre slut.

Tror banne mig jag ska gå med i Viktväktarna. Eller det där nya, 'herbal life' tror jag det hette.

Puss och kram och hör av dig,
Annie.”

E-post från Hillevi till Annie den 7 juni klockan 12.02.

”Annie-gumman!

Tack för ditt brev. Jag rafsar ner ett mejl i all hast nu när jag har lunch. Det är upptempo på jobbet sen jag blev projektledare. Jag har fyra glada svansviftande valpar under mig och de kommer när jag visslar. Men de har mycket att lära.

Ja du, Annie. En hel del vatten har skvalat i kloakerna sen vår kontakt avbröts och du dök ner i kärlekstunneln. Min gamle John är omgift och har barnen när andan faller på. Den enda nackdelen med att vara singel är stressen vid femrycket när ungarna ska fösas hem från dagis och fritis och jag har kapplöpning med tiden för att hinna handla innan. Plutten lever alltid rövare när han är med i affären. Annars trivs jag som kuken i fittan. Och apropå det så har jag haft några uppfriskande nyp i vecket. Inget allvarligt, jag vill absolut inte engagera mig. De får gå innan gryningen. Livet är ett smörgåsbord, Annie! Det gäller att plocka lite här

ANNIE HJÄRTAT. DU HAR BLIVIT FET, TOTALT OTRENDIG OCH DIN FRISYR SKULLE FÅ PATSY STONE ATT BLEKNA. FÖRRESTEN BEHÖVER DU ETT BRÖSTLYFT.

och lite där. Om jag ska vara helt ärlig, så tror jag att du nyttjar denna livets byffé lite väl ensidigt. Man måste ju inte enbart underhålla fettdepåerna, menar jag. När jag såg dig på bröllopet kände jag faktiskt inte igen dig först. Du som förr var en sån slank spinka! Det där får du styra upp, Annie. Likaså frillan. Eller den behöver rättare sagt styras ner, det var ju rena kärringburret. Har du ingen pejl på modeströmningarna? Du som var så på hugget, med fingertopparna mot skyn. Och din Rasmus... Jag är ledsen, men är han verkligen livets mitt? I så fall måste jag säga att utsikten verkar begränsad. Åtminstone för dig. Han spejade rättfram ner i min pushupade uringning.

Du ska veta, att när jag låg i skilsmässa sög jag i mig dina ord som en wettextrasa. Dina drastiska utsagor spikades till en orienteringstavla och blev blinkande vägvisare på den sliriga stigen mot min självständighet. Jag kämpade såklart emot, för jag ville ju nånstans bevara min religiösa övertygelse om Tomteboutopin. Men allt du sa etsades in i det pansar jag behövde för att kunna ta mig fram för egen maskin. Vart tog då alla dina maximer vägen när de lämnat dina glappande röda läppar? Du nämnde just när du mött Rasmus en artikel du läst som handlade om kärlek vid första ögonkastet.

Prognosen var särskilt god för män eftersom de är visuellt lagda, sa du. Vad de ser är vad de får. Den summeringen borde du använda dig av idag. Ser Rasmus samma kvinna idag som den han såg då? Tänk dig för, Annie. Du borde se till att hålla kvar din attraktionskraft. Är jag taskig nu? Du är ju min äldsta väninna, så jag hoppas vi kan fortsätta vädra ut allt som känns unket. Du var förövrigt inte särskilt nådig när jag höll på och yrade som en halshuggen höna runt John. Se upp innan din skalle ryker, raring.

Kramar,
Hillevi.”

*Telefonsamtal från Annie till Hillevis arbetsplats
den 11 juni klockan 10.47.*

- Hej på dig, kära storstadsfenomen! Det är jag.
- Förlåt, vem?
- Känner du inte igen din äldsta väninnas röst?
- Oj, förlåt, men jag är inte van att höra den på ditt nya och lägre varvtal. Har du knaprat Rohypnol?
- Var lagom spydig va. Jag sitter faktiskt och jobbar.
- Jag också. Och jag måste bli klar med ett par papper här innan mötet.
- Men det är viktigt.
- Briefa mig snabbt nu då.
- Jo, Rasmus...
- Kan vi lämna Rasmus utanför protokollet, kära du? Det finns faktiskt viktigare...
- Coola ner dig! Jag ville säga att Rasmus har fått hoppa in för en kollega över helgen, så jag är gräsänka. Kan vi inte tanka i oss några pavor vin och vara som förr?
- Hmm. Jo, kanske det. Närdå?

- I kväll såklart.
- John har ungarna den här helgen, så kör för det då. Men jag måste jobba över till niodraget. Vi kan väl ses på Sturehof då. Övre baren.
- Usch, där bland alla trendproffs. Jag har inga kläder som matchar den miljön. Ingen figur heller att stoppa i såna kläder, det vet du ju.
- Kom igen nu. Ta nåt svart. Det går fortfarande hem och det ser man dessutom smalare ut i. Vi säger så, nu måste jag ge järnet här. Puss puss!

*Telefonsamtal från Hillevi till Annies arbetsplats
den 17 juni klockan 16.30.*

– Hej, gullet. Du, det har kört ihop sig. John har lämnat återbud. Eller goofat, för att använda en rakare term. Han säger att han blivit blyxtkallad till en weekendkonferens. Jag tror han ljuger. Men det innebär att jag inte kommer loss i kväll.

– Kör ungarna till honom och sätt dem i farstun. Det skulle jag ha gjort.

– Men snälla du! Plutten är bara fem år. Så här gör John ofta. Men nu är det för sent att ordna barnvakt. Du, jag måste ta det här samtalet...

– Har du skaffat en karl?

– Men kom igen! Vi får höras av.

– Suck. I morgon då?

– Ledsen, men då är det Mattias tur.

– Vilken Mattias?

– En av mina sötnosar. Han jobbar energiskt mellan lakanen.

– Har du mer än en?

– Givetvis. Annars riskerar man att binda sig. Jag har två och en halv. Fast den halva är under

avveckling.

– Nu blir jag avundsjuk.

– Men du har ju träffat den rätte, var det inte så?

– Jo jo, för all del. Men...

– Nej, Annie, nu är det tredje gången som någon vill in på linjen. Vi får avsluta. Haresåbra!

Vykort från Annie till Hillevi daterat den 16 juli.

”Sool och pool!

Rasmus är en pärla. Han ordnade den här resan till Kos för en spottstyver. Solkrämen flödar mellan låren. Nu hårdgrillar jag mitt fläsk så jag åtminstone inte ser blekfet ut. Bara fet. Som en fetaost. Trettio procent fett. Undrar om ett par promilles alkoholhalt i blodet lyckas få rotation på förbränningen.

Vart tog du vägen, förresten?

Oooouzo,

Annie med familj.”

*Telefonsamtal från Annie till Hillevi den 25 juli
klockan 15.02.*

– Hallå, Hillan!

– Hejsan. Tack för kortet. Var det trevligt i Grekland?

– Sådär. Rasmus var klistrad vid bardisken och jag försökte få med honom på nåt kul. Som att bada och sola du vet. Men han badade bara i billig öl. Och jag tröstade mig med sötsliskiga drinkar tills det började växa kokos och ananas ur öronen på mig.

– Jahaja. The same old story. Aj, som fan vad det svider...

– Vad är det som svider?

– Äsch, jag har ju varit barnledig den här helgen, så jag passade på att sopa med mig ett snoppförsett sällskap. Men jag hade ingen lust att genomföra ett knull på hans morgonstånd så han tiggde om att få taja loss och släppa laddningen på min mage och jag var trött som en terminalpatient så jag lät det ske. Men den tafflige töntten siktade så illa att satsen rök rätt i synen på mig. Efter en

kort stund fick jag klåda i hela fejan och när jag såg mig i spegeln hade jag röda blemmor på kinderna och mitt ena öga var igenmurat. Jag måste ha blivit allergisk mot honom. Han är utstämplad. Men det svider fortfarande i ögat utav bara helvete.

– Fy då. Han måste ha ätit nåt skumt.

– Kan det vara farligt tror du? Vilket ironiskt öde, va. Att bli blind av en missriktad spermastråle. Jäkla klant!

– Du, Hillis.

– Mmm. Tusan vad mitt öga rinner...

– Jo, jag måste gå ner i vikt. Annars kan jag snart börja vicka som Babben Larsson. Hur var det nu man gjorde?

– Brukade inte du begagna dig av bulimi?

– Jo, men nu är det bulle-mi; Rasmus älskar ju att komma hem till doften av bullbak. Bullemi är en ofullbordad variant på bulemi. Den finurliga finalen uteblir, alltså själva uppkastningen. Jag orkar inte stoppa fingrarna i halsen, jag känner mig för gammal för det. Men det finns ju ett nytt bantningsmedel det har stått så mycket i tidningarna om...

– Ja, det ja. Det man skiter fett av. Det har jag provat. Jag var sängkompis med en läkare ett tag,

så han skrev ut ett gäng fettskitarpiller åt mig.

– Har du kvar några?

– Ja. Fast de är inte så bra. Man riskerar att göra på sig, eftersom ändtarmen inte känner skillnad mellan luft och fett. Så när man går och shoppar i godan ro och småsläpper sig lite, då kan det i själva verket vara ett oljeutsläpp. Fattar du? Innan man vet ordet av kan en hel buss köra in där bak. Kanske är det bra om man gillar analsex.

– Så ofräscht.

– Analsex?

– Neej, det vet jag inte. Jag tänkte på det andra. Att bajsar ner sig på stan.

– Ja. Tänk att man alltid ska få en fet efterräkning i arslet, vad man än gör. Eller som nu. I ögat. Aj. Helvete också, nu kommer John med ungarna. Redan. Det kräket kan inte ens ha dem till måndan. Kan du förresten förstå var barnens alla håliga lumptrasor kommer ifrån och var alla nyinhandlade rena kläder tar vägen?

– Jaså det där. Ja, de snygga och nya kläderna försvinner väl ner i Johns tvättberg.

– Mitt i prick. Jag köper nya kläder till ungarna jämt, men så fort de kliver över Johns tröskel får jag aldrig se de plaggen igen.

– Ja se karlar.

– Just det. Fast det har börjat en ny på mitt jobb. Han har en farligt läcker häck. Man vill ta ett stadigt grepp om de fasta härliga skinkorna. Är det dumt med sex på jobbet?

– Sex är dumt överhuvudtaget, Hillevi. Jag har ruttnat på att ha Rasmus guppande på mig. In och ut och in och ut. Han avkräver sitt dagliga skjut på ett nästan tvångsmässigt vis. Och inte hjälpte det att jag la ner skötseln av bikinilinjen.

– Nej, det har ju blivit inne nu att låta busken bre ut sig.

– Typiskt. Men jag förstår inte längre poängen i sängen.

– Du behöver variation, Annie.

– Variationerna är redan utknollade. Baklänges och framlänges. Det enda som fattas är väl att introducera grannens schäfer.

– Varför inte istället nån med mänskliga drag, Annie?

– Jag har redan Rasmus. Det räcker och blir över.

– Det låter inte riktigt så.

– Jo, jag är nöjd. Eller övernöjd.

– Skulle inte tro det, eftersom du ständigt måste stoppa nåt i munnen istället för i muffen. En nöjd kvinna är en slank kvinna.

SKÄRP DIG HILLEVI ! KARLAR SKA
VETA SIN PLATS. STÄLL INTE UPP PÅ
VAD SOM HELST, STÄLL KRAV ISTÄLLET.
MÅSTE LÄGGA PÅ NU. RASMUS HAR
FÖRLORAT MINA SISTA STÅLAR PÅ
TRAVET IDAG, TÄNKTE PIGGA UPP
HONOM MED EN TRE-RÄTTERS I
RAFF-SET.

– Men det var väl det dummaste jag hört på länge, Hilly! Alla dessa utmärglade bönstänglar som dampressen vill få oss att försöka efterlikna, de lider ju av en allvarlig neuros. De är djupt olyckliga. Jag har äntligen kunnat slappna av och låtit mitt kvinnliga hull ta plats. Och det gillar Rasmus.

– Ha ha ha! Han gillar det för att då är du home safe. Han vet att han har dig i tryggt förvar, så att han kan slarva runt bäst han behagar. Men slankhet varar längst, Annie. Och varför vill du banta, om jag får fråga?

– Lite grand bara. Så att jag kan röra mig lättare.

– Just det. Röra dig bort från spisen. Vilket Rasmus vill förhindra.

– Du är så cynisk, Hillevi. Jag hade mina vilda år men jag fick nog. Nu har jag fått det jag letade efter. Stabilitet.

– Stabil tristess i dödens väntrum.

– Sluta upp med dina sura sarkasmer! Du är bara avundsjuk.

– På vad?

– På att jag har en man. Vad vill du själv ha, egentligen?

– Kul.

– Du är hopplös. Ojsan, nu kom Rasmus hem. Han är nog hungrig efter golfrundan. Jag måste sluta nu.

– Du är hopplös. Hejdå.

Telefonsamtal från Annie till Hillevi den 17 december klockan 03.20.

– Stön. Det är Annie. Förlåt att jag ringer så här sent men jag måste bara snacka med nån innan jag går i atomer.

– Helt lugnt. Jag kan ändå inte sova.

– Inte du heller?

– Suck, nej. Jag är upprörd. Och ensam. Jag behöver en man. En riktig man.

– Godbitarna då? Dina toy boys?

– I somras försvann den ene. Jag har ju den här ormtatueringen med nio ormar som går runt bålen diagonalt. Äh, det här är så löjligt. Men i höstas ristade jag in den sista ormen. På ryggen. Samma natt ringde den där V-1:an, som jag kallade honom.

– V-1:an?

– Ja, alltså. Jag har ju Valp ett och Valp två. V-1:an ville komma hem och krypa ner hos matte. Men eftersom jag var nytatuerad på ryggen, sa jag att det inte gick, utan att det måste läka först. Då menade valpen att han kunde komma ändå, trots

att vi inte skulle kunna gnida. Jag ställde mig helt oförstående till förslaget. Vad hade vi för utbyte annat än kroppsvätskor? frågade jag honom. Då blev han stött och sen hörde han aldrig av sig mer. Jag tänkte att ett naturligt urval hade ägt rum och saknade honom inte så värst mycket. Jag hade ju kvar tvåan. Men när jag telefonerade honom igår och ville att han skulle komma över för jag kände mig smådeppig och hängig, då sa den fräcka pojkvaskern att han bara ville träffa mig när jag var kåt och glad. Va! Och nu ligger jag och väntar på att telefonskrället ska ringa. Men det gör det inte! Jag är saknad av ingen. Du har i alla fall ett garanterat nattskjut.

– Har jag? Rasmus och jag hade årtusendets gräl idag. Och jag kan tala om att inkubationstiden varade i nära ett halvår innan utbrottet.

– Se där. De rosa glasögonen sprack. Var det pengar, otrohet eller alkohol? Eller allt på en gång?

– Pengar. Hans syn på pengar står på en fem-åringens nivå. Han borde sättas under förmyndare. De pengar som jag trodde hade satts in på hans skuldsaneringskonto, de är borta. Och Rasmus har ljugit mig rätt upp i röven...

– All men are liars and that's the truth. Lita på

en karl – du borde ha stryk!

– Snyft! Jag vet. Hur kunde jag vara så blåögd? Vet du vad han gjort med stålarna då? Spelat bort dem! På trav!

– Är det inte det ena, så är det det femte. Oftast både det ena och det femte. Och allt däremellan.

– Men han såg så skamsen ut och jag bara fortsatte råskälla. Jag kunde ju ha lagt band på mig.

– Precis. Kvinnor är ju barmhärigare än Gud. Vi förlåter dem, ty de veta icke vad de göra... Väx upp, Annie! Fimpa honom.

– Nej! Han är så hjälplös. Och han vill ju bara väl. Den här minnesbetan kanske får honom att tänka mer på konsekvenserna av hans handlande.

– Stööön! Har du inte förstått att detta är en konsekvens av DITT handlande? Att bara förlåta och sopa under mattan. Du upprepade samma misstag som du gjort förut och förväntade dig ett annat resultat. Jag kan sätta mina bröstimplantat på att han just nu sitter och häckar på krogen och tycker synd om sig själv. Och belastar ditt konto.

– Rasmus är faktiskt utrustad med samvete, Hillevi.

– Ho ho ho! Ja. Ett stort och mycket rymligt sådant. Ett svart hål som allt försvinner i. Kom igen! Samla dina arméer nu innan...

– Nån vill in på min linje, det kan vara Rasmus. Häng kvar... Hallå, är du kvar? Det var en hågad kavaljer till min fjortisdotter. Berusad såklart.

– Stackars henne. Hon vet inte vad hon har framför sig. Tyst, hörde du en signal?

– Nä.

– Jo, det måste ha varit nån som ville in på min tråd. Jag måste ta det, det kan ju ha varit tvåan som ångrat sig. Vänta två sekunder... Suck, nej det var ingen där. Det satans krypet! Ringer han igen så ska jag steka honom med så mycket härsket fett att lukten sitter i för livet. Jävla glytt!

– Men de där småglinen vill bara ha friktionsfria knull, Hillevi. Du kan inte ställa krav på dem. Då fladdrar de till nästa flamma.

– Låter tillämpbart på hela högen. Vem vet vilken blomma Rasmus tappar nektar ur nu...

– Håll käften! Måla inte fan på väggen nu. Oj, här ringer det på min linje igen, kan du ligga kvar... Det var då en enveten liten jävel. Samma kille.

– Din dotter har nåt som vi saknar, uppenbarligen.

– Ja. En mödomshinna.

– Ha ha! Eller hur? När den plomberingen rök, då rasade kursen. Och det fallet pågår tydligt

livet ut. Vi åker med farlig fart nerför attraktionskurvans allt brantare utförsbacke.

– Och parbildningen lägger sten på lasset. I form av överflödskilon.

– Ja, ha ha ha! Ska vi gå i kloster?

– Nä, för nu hör jag en nyckel i låset.

– Sätt på säkerhetskedjan, snabbt!

– Nämen det är klart jag släpper in min luggslitne voffsing. Vi har ju bara haft ett gräl.

– Du är obotlig! Gonatt!

– God jul!

E-post från Hillevi till Annie följande år den 17 maj klockan 12.34.

”Älskade medsyster!

Hemskt ledsen att jag inte kunde komma till Rasmus fyrtioårskalas. Jag var på konferens i Köpenhamn då. En IT-mässa för bara kvinnor i denna än så länge mansdominerade business. När kvinnor samlas är det först väldigt skönt med den enkönade prägeln. Men sen. På kvällen. Bläääh! Man blir så trött på det kvinnliga insiktsfulla terapitugget där det talas om personlig mognad och inre utveckling, och sen avverkas mat och skönhetskrämer och därefter tar kapitlet karlar vid – vad annars? Varje kvinnlig diskussion, oavsett hur militanta de feministiska förtecknen är, mynnar till syvende och sist ut i en ändlös diskussion om männens alla brister. I det läget vill jag verkligen byta kön. Tänk att vara så betydelsefull! Eller snackar karlar om fruntimmer i samma utsträckning? Varför vi gör si och varför vi gör så. Kanske har vi pratat sönder det motsatta könet för decennier framåt. Kanske man bara ska ta kuken i vacker

mun, suga och se glad ut. Jag menar: damer älskar herrsällskap och herrar älskar damsällskap. Varför måste vi krångla till allting? Finns det nåt enklare än biffen i muffen? Finns det för övrigt nån utväg? Vi dras ju till varann ohjälpligt ändå. Den sexuella laddningen trotsar vårt förstånd, så varför kämpa emot. Men nu ska du få höra vad som hände. Framåt natten dök ett gäng vilsekomna snubbar upp på konferenshotellet, och då ska du tro att andarna vaknade till liv hos kvinnorna. Som bortblåsta var de kloka slutsatserna om att bli sin egen lyckas smed. Plötsligt var det andra läppar och munnar som talade. Fuktiga fläktar steg ur könets mörker. Lystna blickar plingade till mellan borden. Pudervipporna dansade, kinderna rodnade och fnittret porlade. Här befann sig elitkvinnor, de flesta frånskilda, med bra jobb, sjsyssta bostäder, ungar som växt dem ur händerna och god ekonomi. Vad ska såna som vi med karlar till?

Jag tror jag har räknat ut varför. Vi kvinnor är problemorienterade. När vi inte haft ett problem på halsen under en längre tid, då får vi abstinenser. Se vad du har skaffat dig, Annie. När du hade ett sånt sjuhelvetes flyt, då sög du in den där klåparen Rasmus. Och vad har du nu? Problem!

JAG VILL OCKSÅ HA PROBLEM!

JAG ÄLSKAR PROBLEM!

Jag är redo för:

– Smutsiga fotspår i badrummet, kalsonger i vasken.

– Gömda p-böteslappar.

– Kvarlämnat porslin med ingrodda rester.

– Burkar och tuber utan lock.

– För sen ankomst.

– Att hänga vid telefonen och grubbla varför han inte ringer.

– Att dra ur jacket för att han ringer stup i kvar-
ten.

– Alkoholspetsad andedräkt.

– Kreditkortsskulder.

– Blonda hårstrån på kavajslaget.

– Förstörda högtider.

– Sömlösa nätter.

– Lögnhärvor med en fyraårings skärpa.

– En svärmor (!)

– För tidig utlösning.

– För sen utlösning.

– Snarkanden, fjärtanden och rapanden.

– Kvällstidningsprassel och indolent tv-gloende.

– Konstant frustration.

Problem är kvinnans livsluft, Annie. Vi måste bara rensa andningsvägarna ibland.

Hälsar problemfria men syrefattiga Hillevi. Nu färdig att ta ett djupt andetag.”

På Hillevis telefonsvarare den 20 maj klockan 03.12, mycket dov röst.

”Hej, det är Annie. Hördu Hillevi... suck. Jag har ett generalproblem. Jag trivs nämligen inte med:

– Smutsiga fotspår i badrummet och kalsonger i vasken.

– Gömda p-böteslappar.

– Kvarlämnat porslin med ingrodda rester.

– Burkar och tuber utan lock.

– För sen ankomst.

– Att hänga vid telefonen och grubbla varför han inte ringer.

– Att dra ur jacket för att han ringer stup i kvar-
ten.

– Alkoholspetsad andedräkt.

– Kreditkortsskulder.

– Blonda hårstrån på kavajslaget.

– Förstörda högtider.

– Sömlösa nätter.

– Lögnhärvor med en fyraårings skärpa.

– En svärmor (!)

– För tidig utlösning.

- För sen utlösning.
- Snarkanden, fjärtanden och rapanden.
- Kvällstidningsprassel och indolent tv-gloende.
- Konstant frustration.

JAG VILL INTE HA EN MAN, Hillevi. (Lång suck.)

Men det har jag ju.

Hejdå.”

THE ROOFHANGERS

nätverk inom mode- och filmbranschen

www.roofhangers.se

THE ROOFHANGERS är ett nätverk inom mode- och filmbranschen som skapades med ambitionen att sammanföra den talang som finns i svenska artister och branschfolk.

Visionen är att branschen lätt ska kunna få tag i den de behöver genom att vända sig till vårt nätverk samtidigt som medlemmarna får ett naturligt möte med varandra. Därför innehåller nätverket The Roofhangers alla delar som behövs för att skapa bra filmproduktioner och dynamiska modeprojekt.

Samarbetet med Unni Drougge och *Kiss The Future* är precis ett sådant exempel där makeupartister, fotografer och modeller hjälps åt att marknadsföra en författares verk.

JESSICA WIKSTRÖM

fotograf

www.aurora-studios.se

VARJE BILD ÄR FÖR MIG en egen liten värld och jag fotograferar alltid med det i åtanke. Jag vill inte porträttera verkligheten, jag vill skapa en egen värld med hjälp av mode, känsla och ljus.

Med Stockholm som bas har jag under mina fyra år som fotograf hittills hunnit med bland annat modefotograferingar för amerikanska tidningar, produktfoto och modevisning och nu även detta projekt tillsammans med Unni. Inget projekt är för litet eller för galet för att förverkligas.

MARIE AHLKVIST

smink

www.izmea.com

MARIE AHLKVIST är professionellt diplomerad makeupartist och hårstylist. Hon frilansar och jobbar med alla sorters smink- och hårjobb. Allt ifrån film, TV, foto och modevisningar till bröllop och fest. Marie är utbildad på Makeup Studio i Stockholm och har sminkat för flera filminspelningar, olika modefotograferingar, musikvideor, skivomslag/albumomslag och mycket annat.

Marie älskar att göra galna frisyror och sminkningar, men även vanliga skönhetsminkningar. Därför blev hon mycket intresserad när hon blev tillfrågad att sminka bokomslagen till Unnis böcker och tyckte att det var oerhört roligt att jobba tillsammans med alla som var med i projektet.

ANNA TROBERG

kreativ partner

www.annatroberg.com

ANNA TROBERG har ett förflutet som bokförlagschef. Hon har också skrivit romanen *Chefer från helvetet* under pseudonymen Rosetta Sten och jobbar numera som författare, bloggare, översättare och webbdesigner. Anna är även andre vice ordförande i Piratpartiet.

Tillsammans med Unni, driver Anna också projektet *Kiss the future*, ett projekt som banar väg för framtidens kreatörer genom att utforska alla de nya möjligheter som den nya tekniken och svärmtänkandet erbjuder.